Бемнса Луно

Свещени думи на Учителя

Приветъ къмъ ученика

1938

София

СВЕЩЕНИ ДУМИ НА УЧИТЕЛЯ

ПРИВЕТЪ КЪМЪ УЧЕНИКА

СОФИЯ — 1938

КЪМЪ ДУШИТѢ, КОИТО ЧАКАТЪ

Това, за което копнѣете, иде!

Това, което храните въ душитѣ си, е реалностьта на утрешния день!

Елате въ страната на вѣчната пролѣть!

Елате въ страната на вѣчното подмладяване!

Елате въ страната на радостьта!

Елате въ страната на Любовьта!

Тя е тъй близо до васъ!

Тамъ нѣма болести и смърть.

Елате и приемете съкровищата, които ви се падатъ.

Елате въ страната, дето ще намѣрите тия, които ви познаватъ, и които вие познавате.

КОГАТО СЛЪНЦЕТО ГРѢЕ.

(16)(1)(19)(22)(15)(4)

Когато слънцето грѣе, земята се пробужда, изворитѣ бликватъ и протичатъ, вѣтроветѣ духатъ, цвѣтята цъвтятъ, дърветата даватъ своя плодъ и човѣкъ се пробужда и започва да мисли.

Тая книга е *за ученика*!

Тая книга е *за всички*!

Защото всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да се учи.

Всѣки човѣкъ е дошълъ на земята, за да стане ученикъ.

Тая книга е *за всѣкиго*!

Животното се е научило да чувствува.

А човѣкъ е дошълъ на земята, за да мисли.

Вселената е предметно учение заради него. Той е призванъ да се учи.

„Направилъ го е малко по-долу отъ ангелитѣ“.

Човѣкъ се учи, а ангелитѣ служатъ.

Това, което тѣ сѫ учили, сега го прилагатъ, като слугуватъ.

Хората сѫ ученици, а пъкъ ангелитѣ — служители.

За да може нѣкой да слугува,

трѣбва да е билъ ученикъ.

Служенето е по-високо отъ обикновеното учене.

Небесниятъ слуга седи по-горе отъ земния ученикъ.

„Синъ Человѣчески не дойде да Му послужатъ, а да послужи“.

Ученикътъ се учи, а Учителтъ служи!

ПЖТЬТЪ НА УЧИТЕЛЯ:

Обичай съвършения пжть на Истината и Живота.

Постави *Доброто* за основа на дома си, *Правдата* за мѣрило, *Любовьта* за украшение, *Мждростьта* за ограда и *Истината* за Свѣтило.

Само тогава ще *Ме* познаешъ, и Азъ ще ти се изявя.

Богъ.

Туй, което образува вѣчния копнежъ на човѣшката душа и което тя търси въ хилядитѣ форми, е Любовьта — Богъ. (15) (18)

Най-великото въ живота на ученика е стремежътъ му нагоре — къмъ това вѣчно благо. 2

Учителтъ.

Учителтъ самъ извиква своитѣ ученици.

И ученицитѣ познаватъ *гласа Му.* 3

Ученикътъ.

Когато ученикътъ намѣри своя Учитель, той е *близо при Бога.* 4

Любовь къмъ Бога.

Ученикътъ започва съ Любовьта.

„Ако ме любите, ще упазите моето Слово".

Обичай първо Оня, Който винаги е билъ вѣренъ и неизмѣненъ въ Любовьта Си къмъ тебъ.

Обичай *Този,* който ти е далъ живота и всички условия. 5

Тритѣ принципа.

Истината изключва всѣко удоволствие. (11) (19)

Мждростьта изключва всѣка лекота.

Любовьта изключва всѣко насилие. 6

Свѣтлина.

Ученикътъ живѣе въ *Свѣтлината.*

Това е единственият реаленъ свѣтъ.Сѣнката не е реална.

Търсѝ Свѣтлината, която нѣма сѣнки.

Избѣгвай всѣка мисъль и чувство, които внасятъ тъмнина въ твоето съзнание. 7

Истина.

„Глава на Твоето *Слово* е *Истината.*"

Дето Истината грѣе, плодътъ цъвти и зрѣе.

Ученикътъ разбира Истината само тогава, когато я прилага. 8

Чистота.

Ученикътъ трѣбва да бѫде чистъ въ мислитѣ, желанията и действията си, за да може Учителтъ да му повѣри методитѣ *за работа.* 9

Пѫтьтъ на ученика

Пѫтьтъ на ученика е пѫть на *зазоряване.*

Той е пѫть на вѣчната *Свѣтлина* — носителка на Любовьта. 10

Богъ.

Единственото Сѫщество, до което човѣкъ най-лесно може да се приближи — е *Богъ.* 11

Любовь къмъ Учителя.

Ученикътъ има Любовь къмъ *Учителя си.*

Тогава той има условия да възприеме онова, което Учителтъ му дава.

Ученикътъ обича Учителя. 12

Огъньтъ.

Ученикътъ трѣбва да мине презъ *огънь*, за да се *очисти.* 13

Радостьта на Учителя.

Когато ученикътъ се радва въ Бога, тогава и Учителтъ се радва на ученика.

Защото Учителтъ търси не своята слава, а *Славата на Отца си.* 14

Правиятъ пѫть.

Ученикътъ не допуска никакво съмнение въ Божествения Промисълъ. Той знае, че Пѫтьтъ, въ който е влѣзълъ, е *правъ.*

Той е *Пѫть къмъ Бога.* 15

Разумность.

Ученикътъ всѣкога обмисля постѫпкитѣ си.

Разумностьта предшествува *Мира.* 16

Добро.

Знай:

Ученикътъ всѣкога има възможность да прави добро.

Доброто е цель въ неговия животъ. 17

Убеждение.

Ученикътъ минава презъ изкушението, за да се изпитатъ убеждения-та му. 18

Душа.

Схващай себе си само *като душа!* Съзнавай се като *жива душа*, която се стреми *къмъ Бога*. 19

Издръжливость.

Ученикътъ бива поставенъ на силни преживявания, за да се кали въ издръжливость и будность на съзнанието.

Животъ безъ интензивни преживявания е животъ на спящи души. 20

Издръжливость.

Ученикътъ трѣбва да издържа всичко, каквото му се случва.

Задъ това, което става въ живота, той вижда дейностьта на *необятната Любовь,* която обединява нѣщата. 21

Мистика.

Когато е намѣрилъ своя Учитель, и когато Учителтъ е *говорилъ* веднажъ на ученика, ученикътъ *свещено* пази своята Чистота. 22

Будность.

Съзнанието на ученика трѣбва да е будно *всѣкога!*

Защото въ битието има доста изостанали души, които устройватъ всевъзможни уловки, за да го примамятъ и отклонятъ, ако е възможно. 23

Работа съ Учителя.

Ученикътъ трѣбва всичко да преживява *като душа, жива душа,* която люби Бога.

Тогава той може *да работи* съ Учителя си. 24

Разбиране.

Формитѣ сѫ обвивката. Тѣ не смущаватъ ученика.

Той търси *вѣчната идея,* която работи въ тѣхъ и имъ дава цена.

Така той се свързва съ областьта на Духа, съ вѫтрешния животъ на битието. 25

Съзнанието на ученика.

Ученикътъ е винаги въ класъ.

Той знае и съзнава всѣки мигъ, че е ученикъ. 26

Молитва.

Ученикътъ се моли и самъ.

Той е съсрѣдоточенъ въ молитвата си и преживява думитѣ й. 27

Взискателность.

Ученикътъ е взискателенъ къмъ себе си *при изпълнение* на Божественитѣ Закони. 28

Мълчание.

Не разправяй опитноститѣ си, комуто и да е, докато не изработишъ нѣщо въ себе си, на което да се осланяшъ. 29

Духътъ.

Върши всичко подъ зоркото око на Духа! 30

Съ Бога.

Бѫди винаги въ връзка съ Бога на Любовьта.

Вънъ отъ Бога се създава грѣха. 31

Съзерцание.

Съзерцанието — това сѫ ония *свещени минути,* когато възвишени образи изпълватъ съзнанието на ученика.

На ученика е необходимо съзерцание, за да може да се справи съ себе си. 32

Уединение.

На ученика е необходимо известно време за *уединение*, за да уякне. Тъй укрепва мисълта му. 33

Пази Свободата.

Пази душата си всѣкога свободна! 34

Чистота.

Чистотата е срѣда, въ която живѣе *ученикътъ*.

Нѣма по-хубаво нѣщо за ученика отъ нея! 35

Божествената Любовь.

Моралътъ на ученика е *Божествената Любовь!* 36

Растене.

Подъ слънчевитѣ лжчи цвѣтята цъвтятъ и плодоветѣ зрѣятъ.

Душата на ученика расте само въ *Божията Любовь!* 37

Характеръ.

Ученикътъ има характеръ, когато не измѣня Любовьта си. Мѣни ли я, той нѣма Любовь. 38

Свобода.

Въ душата си ученикътъ винаги слуше *говора на Бога*.

Тогава страхътъ изчезва, и у него настжпва дълбокъ миръ.

Той е *свободенъ*. 39

Девствена душа.

Ученикътъ трѣбва да живѣе чистъ девственъ животъ!

Само тогава той може да се чувствува като *жива душа* — душа девствена. 40

Идеалътъ.

Изпитанията не сѫ по-силни отъ идеала на ученика. Затова ученикътъ се познава само при изпитанията.

Ученикътъ е по-силенъ отъ условията, защото е надъ тѣхъ.

— Той носи въ себе си *Божественото.*

А има и души на условията, но тѣ не могатъ да иматъ никакъвъ идеалъ!

Душа съ непреодолима воля — това е *идеалътъ.* 41

Изпълнителность.

Ученикътъ е строгъ къмъ себе си!

Той спазва думитѣ на Учителя си *свещени* и изпълнява нарежданията Му въ пълнота. 42

Първа стѫпка.

Първа стѫпка на ученика:

Ти трѣбва да схващашъ себе си като *жива душа,* която се стреми въ *три посоки:* да чувствува, да мисли и да действува по Бога.

Второто нѣщо: И всички други хора ще схващашъ като души, които трѣбва да любятъ Бога.

Ученицитѣ на Всемирното Братство сѫ *души*, а не мѫже и жени. 43

Щастието.

Ученикътъ не очаква своето щатие отъ вънъ.

Той се учи и работи надъ себе си и въ свѣта, безъ да се прехласва отъ него.

Привидното щастие въ свѣта, това е стражарьтъ въ затвора: той отваря вратитѣ, изкарва затворницитѣ и после отново ги вкарва вѫтре. 44

Мисъльта на ученика.

Душата на ученика трѣбва да бѫде изпълнена само съ една благородна мисъль: *Дѣлото Божие!* 45

Помни:

Помни само едно:

Ти си *жива душа, която люби Бога!* 46

Учитель и ученикъ.

Веднажъ Учительтъ слѣзналъ при ученика, ученикътъ отива при Него.

Послушанието и Любовьта приближаватъ ученика *при Учителя.*

Любовьта Учительтъ я предава още при слизането, а послушанието е отъ ученика. 47

Възлизане.

Първо Учительтъ слиза и носи *Любовьта.*

Ученикътъ се събужда и започва *учението* и *възлизането.* 48

Естественъ животъ.

Ученикътъ води *естественъ животъ*, безъ всѣка ексцентричность. 49

Тишина — Тихиятъ гласъ на Бога.

Ученикътъ разрешава най-мжчнитѣ въпроси въ абсолютна тишина, когато всички спятъ, а само *Богъ е буденъ.*

Тихиятъ гласъ на Бога се чува само въ тишината. 50

Единъ законъ.

Единъ законъ обединява Учителя и ученика:

Да живѣятъ съгласно *Волята Божия!* 51

Царството на ученика.

Свободата е обширното Царство, въ което живѣе ученикътъ.

Да пази *Свободата си.* 52

Истинскитѣ отношения.

Душата живѣе въ *абсолютна Чистота!*

Когато ученикътъ възприема Любовьта отъ Учителя си не като душа, той се извращава; когато възприема знанието не като душа, той се изопачава. 53

Името.

Учителтъ по име зове своитѣ ученици.

Само Учителтъ дава *Името* на ученицитѣ си.

И когато ученикътъ за първи пѫть чуе Името си отъ Учителя, той изпитва *радость*, която надминава *всѣко щастие* на земята. 54

Радость.

Онова, което душата може да преживѣе, когато люби Господа, езикътъ не може да го изкаже. (12)

Ученикътъ винаги се радва. 55

Отваряне.

Сутринь цвѣтята отварятъ своитѣ вѣнчета, за да възприематъ слънчевитѣ лѫчи. (1) (14) (6)

Душата на ученика се отваря предъ Учителя, готова да възприеме *Божиитѣ Истини.* 56

Свѣтлина.

Докато ученикътъ търси свѣтлина отъ вънъ, нищо не може да му се говори за Бога. (1) (15)

Когато отъ вънъ се яви тъмнина, буря — вжтрешна Свѣтлина озарява съзнанието му, и у него се ражда *Любовьта къмъ Великото!*

— Нека той пази вжтрешната Свѣтлина.

Ученикътъ очаква този моментъ въ своя животъ. 57

Гласътъ на Учителя.

Ученикътъ не може да има приятелство и съ преходното, и съ Бога.

Ако той люби Бога, преходното ще потъмнѣе за него, ще се скрие, ще изчезне. И тогава ще се отзове въ единъ другъ свѣтъ на *Свѣтлина, Миръ* и *Радость.*

Тамъ ще чуе *гласа на Учителя си.* 58

Молитва.

Молитвата е процесъ на *чистене.*

Ученикътъ трѣбва всѣкога да се моли.

Той трѣбва да се огражда отъ влиянието на преходното съ молитва, чисти мисли и непрестанна Любовь къмъ Бога. 59

Законъ.

Ученикътъ се радва и съдействува за растенето на всѣка душа. Въ духовния свѣтъ има законъ: когато единъ се повдига, всички се повдигатъ! 60

Вжтрешенъ начинъ.

Ученикътъ работи върху духовнитѣ си тѣла. Има нѣща, които ще му се предадатъ по *вжтрешенъ пжть.*

Отвънка не всѣкога има условия. 61

Готовность.

Когато ученикътъ правилно разбира Учителя, той е готовъ да възприема и *всѣкога* ще му се *даде.* 62

Съотношение.

Когато душата *съ Любовь* възприема всичко, всичко отъ Любовь ѝ се дава. Това е *законъ у Бога.* 63

Взаимность.

Първиятъ *свещенъ законъ:*

Любовьта царува само въ чиститѣ сфери на *свободата.*

Любовь може да има само при абсолютна вжтрешна свобода.

Учителтъ *дава* тая свобода на ученика си.

И ученикътъ трѣбва да даде свобода на Учителя си!

Тая *свобода е свещена!* 64

Учителтъ.

Когато си обремененъ въ пустинята на живота, Учителтъ чува твоя зовъ. Повдигни *съзнанието си,* и ще *чуешъ Гласа Му.*

И ще бждешъ утешенъ. 65

Обединение.

Само въ Бога има истинско обединение на *пълна Любовь* и *радость*. Когато ти ги имашъ, Богъ е въ тебе. 66

Божественото.

Божественият животъ изисква отъ ученика *да живѣе* постоянно въ *Любовь* и *радость*. 67

Друго име.

Бѫди чистъ.

Великитѣ души живѣятъ въ абсолютна *Чистота*.

Тамъ *Учительтъ имъ дава друго Име*. 68

Чистота — Животъ.

Когато съзнанието на ученика се пробуди за истинскитѣ връзки съ Учителя, тогава той добива *Чистотата*, която става Животъ за него.

Въ тоя Животъ той се учи, расте и постига своето съвършенство. 69

Животъ за Бога.

Учительтъ е готовъ всѣкога да говори на ученика истинитѣ за Бога, щомъ забележи, че у него има готовность и желание *да живѣе за тая Велика Любовь, която обгръща всичко*. Отъ нея той черпи своята сила и разнася Свѣтлината, която иде отъ тая Любовь. 70

Ржководство на Учителя.

Ученикътъ, който познава *Бога въ себе си, намира Учителя.* 71

Пжтьтъ.

Приложението на Божественитѣ закони въ живота показва, че ученикътъ е въ *Пжтя на Истината.* 72

Интензивенъ животъ!

Интензивенъ е животътъ на ученика!

Ученикътъ преживява радости и дълбоки скърби, каквито свѣтътъ *не познава.*

Това е скръбьта на всички посадени семенца въ тъмната земя и радостьта на всички поникнали цвѣтя, излѣзли на свѣтлина. 73

Любовьта на ученика.

Когато ученикътъ обича Учителя си, той постжпва въ живота си тъй, *както би постжпилъ Учительтъ.* 74

Свещено правило.

Всѣки день *отваряй сърдцето си* предъ Възлюбления на своята душа, за да види Той най-скрититѣ ти глжбини.

Всѣки день отваряй душата си *предъ Господа!* 75

Вѣра.

Имай пълна вѣра въ Бога!

Тъй всѣки вжтрешенъ страхъ ще изчезне.

Вѣрвай, че никога не можешъ да изгубишъ *Ценното*, което Богъ е вложилъ въ твоята душа преди *създание мира*.

Тази вѣра те освобождава отъ всѣки страхъ, подозрение и съмнение. Тя те прави *свободенъ* и стабиленъ. 76

Смирение.

Смирението е изразъ на *Любовьта къмъ Великия*.

Непристжпнитѣ върхове пращатъ своитѣ блага на долината. 77

Естественость.

Ученикътъ е напълно естественъ въ живота си.

Това внася *красота и искреность* въ него.

Тази естественость дава условия за проява на Любовьта. 78

Разбиране.

Когато нѣщо смущава погледа ти, доловй задъ воала на преходнитѣ форми неуморната *работа на Духа* за повдигане на душитѣ *къмъ Вѣчния*.

Задъ всѣка форма вижъ *образа на Вѣчния*. 79

Свѣтътъ.

Най-фаталното нѣщо е да се стреми човѣкъ да угоди на свѣта.

— Защото той остава винаги излъгванъ.

Хармонията му *съ Тихия гласъ* на Безграничния осмисля неговия животъ. 80

Възприемане.

Учителтъ говори на ученика *ясно и открито*. Ученикътъ възприема думитѣ Му и *ги разбира*. Той ги *пази свещено* въ душата си. 81

Учителтъ.

Учителтъ слиза, за да изяви Любовьта.

Това не е външенъ процесъ.

Презъ Него минаватъ чиститѣ струи на Любовьта къмъ *всичко живо*.

Така Той иска да приближи душитѣ къмъ *Свѣтлината и Радостьта*, въ които живѣе. 82

Съотношение.

Когато дървото дава изобиленъ и добъръ плодъ, градинарьтъ съ радость го полива. И небето съ щедрость го дарява съ слънчеви лѫчи и благодатенъ дъждъ.

Когато ученикътъ *пази и цени* туй, що има *отъ Учителя*, и у Учителя се явява желание да му даде и разкрие *още повече*. 83

Свещени нѣща.

Разумната природа е поставила *свещенитѣ нѣща* по високитѣ, непристжпни скали, за да се радватъ на тѣхната красота само готовитѣ души, които ще ги оценятъ.

Ученикътъ не трѣбва да изнася свещенитѣ нѣща предъ свѣта. 84

Воля.

Никой не може отвънъ да те поквари, ако ти не пожелаешъ.

Това е *великата Свобода,* предоставена на човѣка *отъ Първото Начало.* 85

Грѣхътъ.

Ученикътъ обича цвѣтята, поникнали въ душата му. Това сж неговитѣ красиви мисли, чувства и постжпки.

Той трепери надъ тѣхъ. — И не допуска слана да ги повреди. — Тя е грѣхътъ, който е чуждъ за него.

Ученикътъ обича цвѣтята, поникнали въ неговата душа! 86

Доброто.

Ученикътъ е заетъ само *съ Доброто.* 87

Духоветѣ.

Ученикътъ разпознава духоветѣ. Лошитѣ духове се приближаватъ до него като мжжъ или жена, а свѣтлитѣ като *души*. 88

Първиятъ лжчъ.

Стремежътъ къмъ *Чистота*, това е стремежъ *къмъ Любовьта*. 9 1

Той показва, че човѣкъ е излѣзълъ отъ обикновения животъ и върви къмъ необикновения.

Когато ученикътъ добие *Чистота*, озарява го *Първиятъ Лжчъ на Любовьта*. Тогава предъ него се очертава *свѣтлиятъ животъ на Великитѣ души*, за който е предназначена *човѣшката душа*.

Това Богъ *самъ прави*. „А тѣмъ Богъ откри". 89

Пази.

Пази Свободата, която Богъ ти е далъ. Съ нея ти разработвашъ и градишъ своя характеръ. 7 90

Мото.

Велико и славно е да служи човѣкъ на Бога и да пребждва въ Любовьта Му! 1 2 3 14 12 15 16 91

Своя животъ.

Изворътъ, който извира отъ върховетѣ, напоява *всичко* по пжтя си. 1 3 16

Ако искашъ да помогнешъ на човѣчеството, *изправи своя животъ!*

Тогава ти постжпвашъ *по закона на извора.* 92

Търпение.

Ученикътъ може да търпи, защото знае *да чака.*

Ученикътъ може да търпи, *защото разбира.*

Ученикътъ може да търпи, защото знае, че за всичко *има време.* 93

Самоотверженость.

Ученикътъ носи съ голѣма *самоотверженость* всички поругания, които му се отправятъ 94

Умътъ.

Свѣтлината на ума дава бистрота и будность на съзнанието на ученика, за да бжде въ постоянно *съприкосновение съ Духа.* 95

Кротость.

Кротостьта е голѣмъ чистъ изворъ въ живота.

Бжди винаги кротъкъ и пази *свещено* въ душата си всичко, което излиза отъ този изворъ ! 96

Винаги.

Пази *винаги* вжтрешната си чистота. 97

Учитель и ученикъ.

Искреностьта е условие за *съзвучие* между тѣхнитѣ души. Тя е условие, при което Учительтъ може *да дава*, и ученикътъ може *да приема*.

Искреностьта е условие за *правилна обмѣна* между Учителя и ученика. 98

Отношение.

Когато ученикътъ е *искренъ*, Учительтъ е *мекъ* къмъ него.

Когато ученикътъ е неискренъ, Учительтъ е *строгъ*. 99

Опитность.

Има *опитности*, които образуватъ *епохи въ живота на ученика!*

Опитностьта, която ученикътъ има, е *само за него*.

Тя е *свещената область въ душата му!*

Тя е неговото *богатство!*

Той може да я предаде по закона на *вжтрешната свобода*, и то само на нѣкоя близка душа, чието сърдце гори съ Любовь, самопожертвувание и готовность да *служи на Бога*. Предаде ли я на единъ, който не е готовъ да го разбере и оцени, той ще преживѣе голѣма скръбь вжтре въ душата си. 100

Духътъ.

Всичко въ живота на ученика да става подъ *силния потикъ на Духа*, безъ да има примѣсено нѣщо човѣшко. 101

Чистота.

Бжди чистъ като *дете*. 102

Вѣрность.

Бжди *вѣренъ, както Богъ е вѣренъ*. 103

Вжтрешниятъ гласъ.

Всѣкога *слушай* гласа на душата си, и ще знаешъ, какъ да постжпвашъ. 104

Работа на ученика.

Върши *всичко*, което е *благоугодно Богу*. Това е *мѣрката на ученика*. 105

Будна мисъль.

Мисли *за Бога* и страждущитѣ, когато си тжженъ и омжчненъ. Тази мисъль ще те *облекчи* и *укрепи*. 106

Мѣрката.

Отношението на Учителя къмъ ученика *зависи* отъ ученика.

Всѣки ученикъ, който учи добре, има разположението на Учителя.

Слънчевитѣ лжчи проникватъ въ стаята, когато прозорцитѣ ѝ *сж отворени*. 107

Духовнитѣ тѣла.

За да бжде ученикътъ винаги *въ контактъ съ Учителя*, той трѣбва *да развие духовнитѣ си тѣла.*

Връзката между ученика и Учителя е *духовна.* 108

Близость.

Учителтъ е Учитель за всички. Но ученикътъ може да предизвика по-голѣма Любовь въ Учителя съ една своя *искрена и свещена постжпка,* въ която Богъ *се изявява.* 109

Мистиченъ разговоръ.

— Азъ съмъ *Пжтьтъ!*

— И *Свѣтлината,* която ме води по *този Пжть!* 110

Молитва — Вѣра.

Всѣкога се молѝ, и предостави *всичко на Бога.*

Когато Господъ *иска да направи нѣщо,* Той ще създаде условия за това. 111

Реалното.

Истински *Великото* седи задъ материалното. Реалното, *Великото въ живота,* то е *невидимото.* Затова ученикътъ постепенно се отказва отъ всичко материално и преходно. Тогава ученикътъ влиза

въ свѣта, дето Свѣтлината цари. Тамъ Учителтъ се разбира добре. И тогава животътъ на ученика минава въ нова, по-висока гама.

А всичко това може да стане и *изведнажъ*.

Зависи отъ ученика. 112

Молитва — Чистота.

Колкото *повече* вода минава презъ извора, толкова той е почистъ.

Ученикътъ се моли често. Това е необходимо за неговата *Чистота*. 113

Правило.

Ученикътъ не трѣбва да се съблазнява никога въ думитѣ на Учителя. Тѣ всѣкога трѣбва да го повдигатъ и хранятъ. 114

Законъ.

Ученикътъ трѣбва да знае и винаги да държи въ ума си този законъ:

Всичко въ живота се превръща въ Добро! 115

Животъ.

Когато малкото клонче прави отклонение нагоре надолу, но се държи за дървото, нѣма нищо опасно. Но когато се откжсне, опасностьта идва.

Когато ученикътъ живѣе за Бога, той е клончето, заловено за дървото. 116

Смѣлость.

Ученикътъ трѣбва да бжде смѣлъ и решителенъ. Тогазъ той може да върви по *тѣсния пжть*.

Тѣсниятъ пжть води *къмъ Бога!* 117

Радость.

Бжди радостенъ *винаги*.

Връзката съ идеалния свѣтъ прави ученика радостенъ. 118

Вѣра, Надежда, Любовь.

Въ Любовьта устоява този, който е готовъ на *жертва*.

Въ вѣрата устоява този, у когото има *упование*.

Въ надеждата устоява този, у когото има *радость*. 119

Вѣра, Надежда, Любовь.

Не се ли радвашъ, ще изгубишъ надеждата си.

Не уповавашъ ли, ще изгубишъ вѣрата си.

Не си ли готовъ на жертви, не можешъ да придобиешъ Любовьта. 120

Тритѣ правила.

Когато не сполучишъ, прояви *надеждата си*.

Когато Богъ те поучава, прояви *вѣрата си.*

Когато ближниятъ ти пада, прояви *Любовьта си.* 121

Тритѣ правила.

Когато въ тебе има *зазоряване,* прояви надеждата си.

Когато въ тебе Слънцето изгрѣва, прояви вѣрата си.

Когато въ тебе Слънцето дойде до *зенита* — прояви *Любовьта си.*

Надеждата е въ *физическия* свѣтъ.

Вѣрата е въ *духовния* свѣтъ.

Любовьта е въ *Божествения* свѣтъ. 122

Плачътъ.

Има единъ *свещенъ плачъ.*

Плачътъ въ живота иде по особенъ пѫть. Ученикътъ трѣбва да му даде ходъ. Сълзитѣ лѣкуватъ. Тѣ измиватъ и пречистватъ човѣшкото съзнание. Съ плачъ е утешение, безъ плачъ е мѫчение.

Има единъ плачъ на *умиление.*

Има плачъ на самопожертвуване — *за човѣчеството.* Той е плачътъ на Христа.

Има единъ идеаленъ плачъ, когато човѣкъ е *предъ Великото.* 123

Радость.

Ограничи материалнитѣ си желания, и ще вкусишъ отъ Радостьта *въ Бога!* 124

Вѣра.

Вѣрата реализира нѣщата. Ученикътъ вѣрва всѣкога.

Вѣрата иде отъ свърхсъзнанието. 125

Будность.

Ученикътъ е всѣкога бодъръ, буденъ и веселъ въ живота си. 126

Стремежътъ на ученика.

Ученикътъ на Всемирното Братство се стреми да реализира въ живота си:

Божествената Любовь,
Божествената Мждрость,
Божествената Истина. 127

Дългъ животъ.

Чистотата *продължава* живота.

Когато ученикътъ упази тѣлото си чисто, той *дълго живѣе*; опетни ли го, рано го смѣня. 128

Любовьта.

Любовьта носи *изобилието*. При изобилието всѣко недоволство изчезва.

Ученикътъ е възприелъ правилно Любовьта само тогава, когато е примирилъ всички противоречия въ живота си. Иначе той не я е разбралъ. 129

Любовь — Чистота.

Който люби, обиква *чистотата*.

Въ името на Любовьта цѣлиятъ животъ на ученика трѣбва да бжде *чистъ*. 130

Търпение.

Велика наука е търпението!

Коренитѣ на търпението сж въ Божествения свѣтъ.

Търпение съ Любовь, търпение съ Миръ, търпение съ Радость.

Само любещиятъ е търпеливъ.

Само човѣкътъ съ Миръ е търпеливъ.

Само радостниятъ е търпеливъ.

Само разумниятъ е търпеливъ. 131

Добро гледане.

Всѣка преходна форма е недовършена картина, върху която работи *Божествениятъ Духъ*.

Ученикътъ вижда само доброто, — навсѣкжде и у *всѣкиго*. 132

Новото раждане.

Непреривенъ е процесътъ на *раждането*.

Всѣки день ученикътъ трѣбва да се ражда въ единъ *новъ свѣтъ*.

Всѣки день той има *ново познание* за Любовьта, ново познание за *служенето на Бога*.

Всѣки день трѣбва да има *ново прозрение* за неизследимитѣ *пжтища на Бога*.

Всѣки день Духътъ посещава

ученика и му говори по една *нова дума.*

Тя носи чистота въ неговото съзнание и съвършено го *преобразява.* Тя повдига мисъльта му.

Всѣки день *чакай посещението на Бога!* 133

Свобода.

Когато душата на ученика се събуди *за Бога,* тя е *свободна.* И той не трѣбва да я ограничава съ прищевкитѣ на тѣлото. Въ закона на кармата човѣкъ е ограниченъ; но влѣзе ли веднажъ да живѣе *за Бога*, той влиза въ *Благодатьта,* въ *Любовьта.* А тукъ вече той е *свободенъ.* 134

Остава и отминава.

Христосъ хлопа на вратата, и като Му отворятъ, Той влиза, а като не Му отворятъ, — Той си отминава.

Така и Учительтъ *говори* на ученицитѣ си. Които Го *слушатъ и изпълняватъ Думитѣ Му,* Той *работи съ тѣхъ,* — помага имъ. А като се съблазняватъ отъ Думитѣ Му и не Го разбиратъ, Той си отминава. 135

Изпитъ.

Ученикътъ трѣбва да бѫде буденъ, когато е въ свѣта. Тамъ ще бѫде прекаранъ презъ мѣстности съ

цвѣтя. Той трѣбва само да мине отъ тамъ, безъ да се спира. Спре ли се, ще се упои отъ ароматитѣ имъ, — ще заспи, и тамъ ще остане.

Ето защо неговото съзнание трѣбва да е винаги будно, съсрѣдоточено къмъ своята цель и да е въ *връзка съ Учителя.* 136

Природа.

Всички форми въ природата сж символи на *единъ вѣченъ идеаленъ свѣтъ.* Тѣ сж *книгата*, отъ която ученикътъ чете, *какво е писалъ Богъ.*

Ученикътъ започва *своето учение отъ природата:* отъ изворитѣ, тревитѣ, цвѣтята, планинитѣ. *Тамъ търси* той правилнитѣ методи *за животъ и чистота.* 137

Сърдце, умъ, душа.

Ученикътъ има сърдцето на *дете.*

По умъ той е възрастенъ.

А въ душата си храни винаги най-възвишеното и благородното. 138

Аурата

Ученикътъ винаги се *огражда* мислено. Той трѣбва да пази своята аура непроницаема за влиянията на преходното.

Мисълта за Бога огражда неговата аура съ своята *Свѣтлина.* 139

Чистота и Любовь.

Ученикътъ трѣбва да бѫде чистъ, за да разбира и възприема Любовьта. Когато той добие Чистотата, обиква цѣлия свѣтъ. Чистотата е неговата *ограда.* 140

Любовь.

Велико нѣщо е Любовьта! Тя е *Великиятъ законъ,* който изпълва *всѣкога* душата на ученика. 141

Молитва.

Ученикътъ трѣбва да се моли *винаги,* за да бѫде въ контактъ съ невидимия свѣтъ и да се запази отъ примамката на низшитѣ духове. 142

Свѣтлина.

Ученикътъ трѣбва да ходи винаги съ *Свѣтлина,* за да не се спъва. 143

Учение.

Ученикътъ трѣбва да мисли само едно: че трѣбва *да учи.* И никога да не мисли, че е нѣщо повече отъ другитѣ. Той знае, че науката, която има още да учи, *е безкрайна.* Той съзнава, че едва е въ началото на Великия пѫть.

Безкрайни сж *върховетѣ на знанието,* които той трѣбва да изкачи!

За това той е смиренъ. Смирението го въвежда въ *Храма на Мждростьта.*

Който говори за себе си, не е ученикъ. 144

Спокойствие.

Ученикътъ трѣбва да бжде винаги *спокоенъ,* — при всички условия; той знае, че то е за негово Добро.

Страхътъ е нѣщо животинско. 145

Изворъ.

Ученикътъ трѣбва да пие Вода само отъ *Извора.* Да предпочете да жадува, нежели да пие нечиста вода. 146

Който жадува.

Само *жадниятъ* ще намѣри извора въ планината.

Само жадниятъ *отива при Извора.* Само ученикътъ ще намѣри въ живота си Учителя. Само ученикътъ ще остане при Учителя. 147

Добро.

Това, за което мислишъ, го приемашъ въ себе си. Мисли често за Истината, Любовьта, Мждростьта, Правдата и Добродѣтельта.

И тѣ ще пребждватъ въ тебъ.

Вода, която извира изъ дълбоко, е чиста. 148

Радостьта на очакването.

Ученикътъ е винаги доволенъ отъ момента.

Той трѣбва да има винаги нѣщо Божествено, което *да очаква*. Това е неговата радость и утѣха. 149

Уменъ.

Ученикътъ трѣбва да бѫде много уменъ. Всичко умно да разбира. 14 15 22

Добре се ходи по единъ пѫть, който е огрѣнъ *отъ Свѣтлината*. 150

Любовьта.

Когато ученикътъ влѣзе *въ Любовьта*, тамъ има вече *други закони*. 22 1 4 12

Любовьта е нѣщо *духовно*. Въ Любовьта нѣма раздѣла. Въ Божествената Любовь нѣма прекѫсване; тя *вѣчно расте*. 151

Къмъ Любовьта, Свѣтлината, Истината.

Дръжъ мислитѣ си всѣкога надъ земнитѣ работи. Повдигай мислитѣ си на горе къмъ Любовьта, къмъ Свѣтлината, къмъ Истината. 14 152

Изненада.

Нищо не трѣбва да изненадва ученика.

Той трѣбва винаги да е спокоенъ.

Той знае, че има единъ *Божественъ планъ*, който урежда нѣщата.

И затова нищо не го очудва.

153

Благоразумие.

Въ живота на ученика се изисква *благоразумие!*

Ученикътъ избѣгва *всѣки споръ.*

Благоразумието е дъщеря на Любовьта и знанието. 154

Чувствителность

Езернитѣ води затрептяватъ отъ най-нѣжния зефиръ. Ученикътъ трѣбва да стане по-чувствителенъ, за да възприема нѣжнитѣ вълни, които идатъ отъ горе.

155

Бѣлата Свѣтлина.

Когато ученикътъ се потопи въ Бѣлата Свѣтлина, той познава своя *Учитель.*

Учительтъ му говори отъ полето на *Бѣлата Свѣтлина.* 156

Истинскиятъ домъ.

Истинскиятъ домъ на ученика е вжтре въ душата му.

Той нѣма домъ отвънъ.

157

Богъ.

Велико е да се *служи* на Бога.

При Бога е винаги хубаво. 158

Божествената Любовь.

Както се печемъ на Слънцето, тъй трѣбва да живѣемъ въ Божествената Любовь. 159

Любовьта.

Ученикътъ като люби Бога, *се чисти.* А може да се изчисти и чрезъ *страданията.* 1 9 15 16 17 18 22

Любовьта е една жива сила, едно течение, което постоянно иде отъ Бога и трѣбва да минава презъ нашитѣ души.

160

Любовь.

Когато ученикътъ живѣе въ Любовьта, *лесно разрешава* всички въпроси и за него не сѫществуватъ противоречия. 1 17 15 14 22 2

161

Съсрѣдоточаване.

Ученикътъ трѣбва да владѣе мислитѣ си и съ своята мисъль да служи на Истината. 14 15 18 16 1

Затова необходимо е за него да се съсрѣдоточава въ себе си.

Може да мисли за животворната свѣтлина, за нейната седмоцвѣтна красива дреха, съ която е облечена и за музикалния ѝ говоръ. Това е великата хармония въ свѣта. Може да мисли и за Животворното Божие слънце, къмъ което всичко се стреми.

Така се нагласява човѣшкото съзнание.

162

Будно съзнание.

Когато ученикътъ се съсрѣдоточава, той не трѣбва да заспива, а 1 15 18

да е буденъ. Заспи ли, той влиза въ низшитѣ течения на природата и отъ тамъ мжчно може да излѣзе. 163

Пжтьтъ.

Въ своя Пжть ученикътъ трѣбва да е винаги буденъ. Този е Пжтьтъ, за който Господъ казва: „Малцина сж, които ходятъ по него“. 164

Свобода.

Ученикътъ е свободенъ, когато нищо не го отвлича *отъ Пжтя му*. Нищо не е по-силно отъ неговата задача! 165

Медитиране.

Ученикътъ трѣбва да медитира, но не и да мечтае. Когато медитира, той е буденъ, защото *е заетъ съ ума си;* а когато мечтае, той заспива, защото тамъ се намѣсватъ низшитѣ чувства. 166

Пжтьтъ.

Приятенъ е пжтьтъ на ученика, защото е пжть на възлизане! 167

Мораленъ устой.

Ученикътъ трѣбва да е толкова морално повдигнатъ, че неговиятъ стремежъ да седи по-горе отъ всички окржжаващи съблазни. Той не може да се изкушава отъ злото.

Ученикътъ трѣбва да има не само мораленъ стремежъ, но и *мораленъ устой.* 168

Опитность.

Ученикътъ трѣбва да се ползува не само отъ своята опитность, но и отъ опитностьта на другитѣ. Съ това той влиза въ пѫтя на обединяващата Любовь. 169

Сѫщината.

Човѣкъ е колективно сѫщество. Той трѣбва да съзнава, че е образъ и подобие на Бога. Трѣбва да има характеръ и да познава сѫщината на Вѣчното Добро. 170

Реалностьта.

Не се спирай на нищо вънъ отъ тебе, до като не изучишъ *себе си.* Когато ученикътъ познае реалностьта въ себе си, той разбира реалностьта, която лежи въ основата на *цѣлото битие.* 171

Раждане отъ Духа.

Ученикътъ трѣбва да се роди по Духъ. Тогава той се издига надъ временното, и за него нѣма вече противоречия на земята. 173

Волята Божия.

Трѣбва да живѣемъ *съгласно Волята Божия*! Тя включва благото на всички живи сѫщества. 133

Желание.

Желай, което е разумно!
Желай, което е добро за всички!
Желай, *което желае Богъ*!

174

Свобода-ограничение.

Ученикътъ е свободенъ; затова самъ се ограничава. Който самъ не се ограничава, природата го ограничава.

175

Прозрение.

Въ развълнуваното езеро не виждашъ нищо. *Тихото езеро* отразява планинскитѣ върхове, небето, слънцето и звездитѣ.

Ученикътъ трѣбва да има спокойна душа и установена мисъль. Тогава иде *прозрението*; тогава се изясняватъ много противоречия.

176

Знание и Вѣра.

Знанието е достояние на *мждритѣ хора*. Който вѣрва, трѣбва да учи, а който знае, трѣбва да прилага. Въ знанието има нѣщо *красиво*. Знание безъ вѣра не може да се развива.

177

Естественость.

Свѣтлината въ душата на ученика иде като *зазоряване*. Ученикътъ не трѣбва да иска нищо пресилено.

Въ него всичко трѣбва да става *напълно естествено* и на своето време.

178

Вѣра.

Вѣрвай въ онзи, който те учи.
Вѣрвай въ онзи, когото обичашъ.
Ученикътъ трѣбва да има *абсолютна вѣра въ Учителя си!* 179

Каляване.

Младата фиданка се излага на буритѣ, за да се кали и да заякне въ мощенъ джбъ! 17 2 12 14 22
Ученикътъ трѣбва да преживѣе известни терзания, за да стане посиленъ, да се издигне надъ тѣхъ и да разбира нѣщата *правилно.* 180

Учение.

Физическиятъ свѣтъ за ученика е мѣсто само за *учение,* а не и за забрава. 17 14 22 3 12 1
То прави живота му пъленъ, красивъ и радостенъ.
Само *ученето* дава съдържание на живота му.
И само *служението* осмисля живота му.
Ученикътъ минава само презъ физическия свѣтъ; той не се спира тамъ. 181

Свещената книга.

Всичко те интересува у Този, *Когото обичашъ.* Ученикътъ неуморно чете *Свещената книга* на природата, за да познае, какво е мислилъ *Богъ.* 14 22 1 15 16 18
Той е неговиятъ *Възлюбленъ*! 182

Изпитътъ на ученика.

Държишъ обикновенъ съдъ въ ржцетѣ си. Треперишъ надъ него. Съдътъ се строшава. Ти плачешъ и мислишъ, че всичко е загубено. Но *Разумната природа—Любовьта* е приготвила за тебе другъ съдъ съ *скжпоценно съдържание.*

Разочарованието те подготвя за *новото очарование*, което те чака.

Тъй ти се приближавашъ до новата изненада на *Реалния* свѣтъ. 183

Любовь.

При всички изпити остани вѣренъ на Любовьта! Ученикътъ трѣбва да *издържа* въ Любовьта *до край*, безъ да се осъмни въ нея. Пжтьтъ на Любовьта е пжть на *множество изпити*, презъ които ще мине той, за да се види, до колко е издръжливъ въ Любовьта. 184

Чувствителность.

Ученикътъ не трѣбва да губи своята чувствителность. Въ неговитѣ чувства не трѣбва да настжпи претжпяване.

Възвишената мисъль префинява нервната система и я прави *по-чувствителна.* 184

Любовь и Мждрость.

Необикновенъ е *животътъ* на *ученика.*

Любовьта и Мждростьта пребждватъ въ всѣка негова постжпка.

Любовьта представлява бистра, кристална вода, отъ която ученикътъ пие, а Мждростьта представлява *планински връхъ*, който той *изкачва*. 186

Нѣжность.

Нѣжностьта е необходимо качество за *ученика*.

Той трѣбва да бжде нѣженъ!

Тя подготвя пжтя на Любовьта. Нѣжностьта не настжпва смазаната тръсть и не угасва замъждѣло кандило.

Тя внася на земята *сиянието на ангелския свѣтъ*. 187

Свѣтътъ.

Ученикътъ ще бжде въ свѣта, но свѣтътъ не бива да бжде въ него. 188

Великото.

Високъ идеалъ изпълва *съзнанието на ученика!*

Колко е хубаво, когато ученикътъ носи нѣщо *велико* въ душата си! 189

Къмъ Великото.

Колко е хубаво, когато знаешъ, че отивашъ *къмъ Великото*, защото тамъ животътъ напълно се осмисля! 190

Чистота.

Чистиятъ диамантъ по съвършенъ начинъ отразява *Свѣтлината*.

Чистотата е условие за всички постижения.

Само чистиятъ прекрачва портитѣ на *Висшето Знание*! Ученикътъ трѣбва да бѫде чистъ.—*Чистъ всѣкога*! Нѣма по-велико нѣщо за ученика отъ чистотата въ свѣта! 191

Обещанието.

Ученикътъ всѣкога трѣбва да удържа *обещанието* си, за да развие устоитѣ на своя *характеръ*. 192

Богъ.

— Не бой се!

Богъ е неизмѣняемъ! Той на всичко дава добра отрада. 193

Реалното.

Най-реалното за ученика трѣбва да бѫде *стремежътъ* му *къмъ идеалното*. 194

Свѣтлина.

Свѣтлина трѣбва да има въ живота ти!

Свѣтлината разкрива *красотата* на свѣта.

При нея нѣщата растатъ.

Свѣтлината е храна за ума. 195

Хармония.

Първата работа на ученика е да възстанови хармония *въ себе си*

Това е съзвучието между мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ. Това е вжтрешната музикалность, която изпълва душата на ученика.

Макаръ да дойдатъ противоречиви условия, той не губи характера си. 196

Влиянията.

Ученикътъ избѣгва влиянието на преходния свѣтъ, до дето укрепне. 197

Правилно разбиране.

Ученикътъ трѣбва всичко да *разбира правилно*.

Това ще му даде *истинскитѣ методи* за дейность.

Той не трѣбва да си създава самъ страдания отъ кривото схващане на нѣщата. 198

Опредѣлено време.

Когато *Учительтъ учи* ученика, последниятъ не трѣбва нищо да Му иска, а само да *Го слуша и разбира* правилно.

Има си точно опредѣлено време, когато Учительтъ ще даде нѣщо на ученика. 199

Отплата.

Въ това е *радостьта на извора*:

Когато растенията, които той полива, дадатъ *изобиленъ плодъ*.

Ученикътъ, който е получилъ много отъ Учителя, може да Му се *отплати* само съ *Любовьта си къмъ Бога.* 200

Постъ.

Ученикътъ може да почне своя постъ, когато е въ възходяща степень *на Духа си.*

Тогава той по-лесно може да се издигне *надъ материалното.* 201

Съмненията.

Ученикътъ трѣбва да мине презъ съмненията.

Тя е една область, която той трѣбва да премине, и да я мине *до край.* Тамъ той ще се намѣри *въ една северно-полярна нощь* — дълга *нощь.* Но той трѣбва да разбира закона: трѣбва да я прекара, за да излѣзе пакъ на *свѣтлия день.* И да се крепи презъ всичкото време. Слѣдъ като премине този периодъ на мракъ, ще дойде *прозрението— свѣтлиятъ день на Посвещението*!

202

Съмнението.

Съмнението е *една задача* на ученика, която той трѣбва да реши *правилно.* 203

Съмнението.

Първиятъ изпитъ, на който ученикътъ се поставя самъ, е съмнението. За туй той трѣбва *самъ* да прекара нощьта на съмнението и самъ да го *победи*. 204

Свѣтътъ на Любовьта.

Щомъ си въ Любовьта, ти вѣрвашъ, и всичко е *свѣтло за тебе*. По това ще познаешъ, че си въ *свѣта на Любовьта*.

Тамъ съмнение нѣма; усъмнишъ ли се, това показва, че Любовьта я нѣма. 205

Мѫчнотии.

Щомъ ученикътъ се опредѣли да тръгне *въ Пѫтя*, ще се явятъ голѣми мѫчнотии, които биха могли да го спънатъ.

Той не трѣбва да се смущава отъ тѣхъ. Това сѫ посторонни нѣща за него; той трѣбва да върви *все напредъ*! 206

Примирение.

Да се *примиришъ съ Бога*, то значи да приемешъ *Неговата Любовь*.

Методитѣ на Бога.

Да *любишъ Бога*, то значи да употрѣбишъ всички методи, които Той употрѣбява. 207

Богъ.

Да *разбирашъ Бога*, то значи да си послужишъ съ *Божествената Свѣтлина*. 209

Познание на Бога.

Можешъ да познаешъ Бога, само когато *Го обичашъ*.

Можешъ да познаешъ Бога, само като почувствувашъ *Неговата Любовь*. 210

Божествената правда.

Да живѣешъ по Бога, то значи, да си служишъ съ *Божествената правда*. А тази правда се отнася къмъ всички еднакво. 211

Мѣрката.

Учительтъ на всички ще даде точно толкова, колкото е опредѣлено по Божествената правда за тѣхъ. Никому по-малко.

Но Учительтъ е *свободенъ* да даде нѣкому повече. 212

Душата.

Ученикътъ трѣбва да обича душата на хората, и като е тъй, той не трѣбва да мрази никого.

Сродната душа на този, когото ти обичашъ, и на онзи, когото ти не обичашъ, горе *еднакво се обичатъ*.

А ти по плътъ си направилъ *разлика* между тѣхъ. Това е грѣхъ. 213

Отчетъ.

Ученикътъ не е длъженъ да дава отчетъ на хората. Той преди да постжпи тъй или инакъ, трѣбва да се съобразява съ *Божиитѣ закони и наредби.* 214

Моралъ.

Ученикътъ почва работата отъ тамъ: какъ седи работата му предъ Бога, а не предъ хората и общественото мнение. Това е *истинскиятъ* моралъ въ живота на ученика. 215

Моралъ.

Моралъ — това е Любовьта на ученика къмъ Бога.

Нѣма другъ моралъ. 216

Съ Любовь.

Ученикътъ трѣбва всичко да прави *съ Любовь*; тогава и лесно ще го прави.

Нѣма ли Любовь, ще срѣщне много противоречия въ пжтя си — на първо мѣсто съмнението. 217

Свѣтътъ на Любовьта.

Свѣтътъ на Любовьта е свѣтъ на Великитѣ постижения. Всѣка работа, направена безъ Любовь, е безплодна.

Всѣка работа, направена безъ Любовь, е престжпление. 218

Царството на мира.

На всичко, което става, намѣрѝ мѣстото и вѫтрешния смисълъ. Така ще запазишъ *равновесие* при буритѣ на живота.

За да влѣзешъ въ Царството на Мира, това е необходимо. 219

Благословение.

Когато нѣкои *божествени благословения* се спиратъ, причината лежи *въ ученика*, а не въ Бога.

Богъ е отредилъ благословение за всички. 220

Плачътъ.

Ученикътъ трѣбва да плаче, когато никой не го вижда. Тогава плачътъ е благословенъ.

За човѣшки работи ученикътъ може да плаче предъ другитѣ, но когато плаче за нѣщо Божествено, той плаче *насаме*. 221

Небето.

Ученикътъ живѣе на земята, а *мисли за небето*. На земята той иска да реализира *божественитѣ закони*. 222

Търпение.

Издържай всичко заради Любовьта, до като я придобиешъ. Дойде ли тя, ще получишъ *търпението*. 223

Любовьта.

Само Любовьта *учи хората на послушание.*

Новото послушание е послушание отъ Любовь!

„Който Ме люби, ще упази Моитѣ заповѣди“.

Това е възможно само при Любовьта. А следъ това иде *дарътъ*:

„И Азъ ще бѫда съ васъ *до скончанието на вѣка*“. 224

Послушание и учение.

Когато ученикътъ възприема Любовьта отъ Учителя, той има послушание, за да се посади Любовьта въ него. А учи, за да възрастне тя въ него. 225

Ржцетѣ.

Ржцетѣ сѫ създадени *за работа*!

Когато ученикътъ ги погледне тѣ му казватъ:

„Ние сме създадени *за работа*!“

Ученикътъ не трѣбва да бѫде мързеливъ. 226

Ноктитѣ.

Ученикътъ не трѣбва да има *бѣли петна* на ноктитѣ си. Тѣ сѫ резултатъ на силно смущение и притѣснение.

Ученикътъ трѣбва да бѫде много тихъ всѣкога. — За него не трѣбва да има *изненади*. 227

Доброто.

Съ краката си ученикътъ ще отиде *при Доброто;* съ ржцетѣ си ще го направи; а съ устата си ще го каже.

И тритѣ свѣта трѣбва да взематъ участие въ Доброто: физическиятъ, ангелскиятъ и Божествениятъ. 228

Главата.

Главата на ученика трѣбва да е винаги *изправена*, а не наведена.

Когато тя е наведена, лесно се възприематъ отрицателнитѣ мисли и настроения. А когато е изправена, той се свързва съ слънчевитѣ енергии и положителното въ живота. 229

Погледътъ.

Погледътъ да бжде мекъ и чистъ, никога раздвоенъ и винаги свързанъ съ една *божествена мисъль.* 230

Погледътъ.

Погледътъ на ученика е такъвъ, че никога не нарушава хармонията въ другитѣ. 231

Поздравътъ.

Най-добриятъ поздравъ е *поздравътъ на очитѣ.* Той е най-чистиятъ. Него Богъ приема.

Любовьта е нѣщо духовно, *божествено.* Въ физическия свѣтъ тя се изразява чрезъ очитѣ. 232

Движенията.

Всички движения на ученика трѣбва да бѫдатъ волевѝ и съзнателни. Ученикътъ не трѣбва да прави нито едно несъзнателно движение, защото тѣ сѫ подъ влиянието на изостаналитѣ духове. 233

Права стойка.

Ученикътъ трѣбва да има винаги *права стойка*. Тя държи будно неговото съзнание и предразполага Духа му къмъ *работа*. 234

Правило.

Следъ като е билъ при Учителя, ученикътъ отива право у дома си, безъ да се отбива никѫде. 235

Храната.

Най-идеалната храна сѫ *плодоветѣ*. Ученикътъ трѣбва да употрѣбява предимно тѣхъ. Тѣ чистятъ както тѣлото, така сѫщо и мислитѣ и чувствата му. 236

Храната.

Когато ученикътъ яде, трѣбва да е изпълненъ съ благодарность и обичь. 237

Сънь.

Хубаво е ученикътъ да бѫде буденъ до десеть часа вечерьта и следъ това да спи. 238

Спане.

При лѣгане ученикътъ поставя всички противоречия презъ деня на мѣстото имъ, възстановява пъленъ миръ и тишина и като новородено дете въ най-кѫсо време заспива. 239

Болеститѣ.

Ученикътъ не трѣбва да боледува. Той трѣбва да гледа на болеститѣ като на възпитателно срѣдство, съ които природата *уравновесява силитѣ на организма.*

Любовьта изключва всѣка болесть. Тя е носителка на *изобилния Животъ.*

Болниятъ, потопенъ въ *Божията Любовь*, може да оздравѣе *моментално!* 240

Окултна медицина.

Ученикътъ трѣбва да разбира отъ *природна медицина.* Лѣчебни фактори сѫ: *храната, водата, въздухътъ и свѣтлината. Слънчевитѣ лѫчи*, възприети съ Любовь, сѫ най-лѣчебниятъ сокъ за тѣлото. Тѣ действуватъ успокоително на душата, ободрително на Духа.

Ученикътъ се лѣкува и чрезъ повдигане на мислитѣ и чувствата си.

Той се лѣкува и чрезъ *молитва*, а въ нѣкои случаи съ *постъ и молитва.* 241

Чиста кръвь.

Ученикътъ трѣбва да има *чиста кръвь. Чиститѣ мисли и желания* подържатъ нейната чистота. 242

Дрехитѣ.

Ученикътъ пази дрехитѣ си, защото е *прекаралъ* часть отъ *аурата си въ тѣхъ.* Ако тѣ попаднатъ въ неподходящи ржце, той ще страда, безъ да знае, отъ кжде иде страданието му. 243

Дрехитѣ.

Дрехитѣ на ученика трѣбва да бждатъ широки и удобни. Не дрехата, но лицето трѣбва да изпъква, и не лицето, а *душата.* 244

Топлина.

Ржцетѣ на ученика трѣбва да иматъ винаги умѣрена температура — да *бждатъ топли.*

Студенитѣ ржце показватъ стѣсненъ умъ. Трѣбва повече слънце. Топлината ще внесе разположение на Духа. 245

Пари.

Въ отношенията си ученицитѣ трѣбва да спазватъ следното: *услуга за услуга,* а не за пари.

Паритѣ могатъ да развалятъ човѣка. Тѣ носятъ другъ образъ, а чрезъ услугата ученикътъ ще предаде и приеме *образа на Любовьта.*

Бждещата размѣнна монета ще бжде *приятелството!*

Бждещата *размѣнна монета* ще бжде *Любовьта!* 246

Пари.

Ученикътъ не трѣбва да прави услуга за пари; това е вънъ отъ всѣко правило на окултната школа.

Той трѣбва да служи само отъ *Любовь!* 247

Две правила.

I. (относно себе си). Ученикътъ никога не бива да иска пари за помощь. Той трѣбва *да изработи* нѣщо, и тогава да му се заплати, ако пожелае.

II. (относно другитѣ). Ученикътъ никога не трѣбва да дава пари за помощь. Той трѣбва да създаде *известна работа* на онзи, който се нуждае, и тогава вмѣсто 25 лв. да заплати 100 лв. Тъй и другиятъ да бжде свободенъ, че съ трудъ си е помогналъ. 248

Улицата.

Когато ученикътъ ходи *по улицата*, трѣбва да е съсрѣдоточенъ и да се моли, за да избѣгне ненуждни неприятности.

249

Интуиция.

Ученикътъ трѣбва да се вслушва въ своята *интуиция*, и да пази *първата мисъль*, която му идва. Тя ще го заведе въ пѫтя, кѫдето нѣма разбойници. 250

Интуиция.

Ученикътъ трѣбва добре да разпознава *хората*. Първитѣ впечатления, който той получава за тѣхъ, сѫ най-вѣрни — тѣхъ да държи. Вторитѣ и третитѣ сѫ *коментарии*. 251

Приятелство.

Ученикътъ трѣбва да дружи съ добритѣ хора и добритѣ духове, да се занимава въобще съ *Доброто*.

Лошитѣ духове сѫ, които изкушаватъ ученика. Съ тѣхъ той не трѣбва да има нищо общо.

Когато ученикътъ има вѫтрешна *свѣтлина*, лошитѣ духове не могатъ да се приближатъ при него.

Когато мисли за Бога, той е ограденъ. 252

Дружба.

Ученикътъ трѣбва да дружи съ ония, които сѫ по-напредъ отъ него, за да се учи отъ тѣхъ. Да дружи и съ равнитѣ на себе си, за да се насърдчава въ по-голѣма *ревность на учение*. И да слиза при по-долнитѣ, за да имъ помага.

— Подкрепи ли по-долнитѣ, по-горнитѣ него ще подкрепятъ. 253

Трансформиране.

Ученикътъ трѣбва да мисли *само Доброто!* Всѣка лоша мисъль е единъ *психически трънъ.* Ученикътъ трѣбва да го намѣри и *извади.*

Така той ще трансформира енергията на лошата мисъль и ще я използува *за Добро.* 254

Новиятъ пѫть.

Този, който облича нови дрехи, нѣма желание да се върне отново къмъ старитѣ.

Ученикътъ, който тръгне въ *Божествения пѫть,* трѣбва да остави нравитѣ на свѣта. 255

Срѣдата на ученика.

Живѣй и се движи винаги *въ Любовьта!* 256

Съ Бога.

Всѣки удъ има смисълъ, доколкото е свързанъ съ организма.

Живѣешъ правилно, до като си въ контактъ *съ Бога.* 257

Духовна закрила.

Човѣкъ не може да успѣе, въ каквато и да е работа, ако нѣма съдействието на *невидимия свѣтъ.*

Ученикътъ мѫчно може да живѣе на земята безъ *духовна закрила.* 258

Затуй трѣбва да бѫде свързанъ съ Бога. 258

Страданията.

Ученикътъ трѣбва съ радость да посрѣща страданията, и да се радва, защото отъ тѣхъ *ще научи* нѣщо Добро.

Разбере ли тъй страданията, той ще се подмлади.

Човѣчеството само въ една фаза на своето развитие минава презъ областьта на страданията.

Тѣ каляватъ нервната система, за да издържи *новата* Свѣтлина, която ще дойде. 259

Независисимость.

Нищо материално не трѣбва да свързва ученика.

Колкото по-мѫчно се отдѣля ученика отъ материалнитѣ нѣща, толкова презъ по-голѣми страдания ще мине.

Той само се учи на земята, а *живѣе* на друго мѣсто. 260

Блаженство.

Човѣкъ, който живѣе за себе си, е винаги ограниченъ.

Въ момента, когато проблесне въ него идеята да служи на Бога, всички вериги на ограничението падатъ, и той е свободенъ.

Блаженство е, когато ученикътъ се освободи отъ ограниченията на свѣта. 261

Силата на душата.

Душата може да прояви силата си, когато не е свързана съ материята. Тя е силна, когато прониква материята, безъ да се свързва съ нея.

Ученикътъ трѣбва *само да гледа* презъ материята, но не и да живѣе въ нея. 262

Разумнитѣ сили.

Всичко, каквото става, е *допуснато отъ Небето*.

Каквото и да ти се случи, ще се превърне за Добро отъ разумнитѣ сили, които ръководятъ развитието.

Това изпълва ученика съ радость и при най-голѣмитѣ противоречия въ живота. 263

Божиятъ планъ.

Не забравяй, че въ великия Божи планъ въ края на краищата всички противоречия ще бждатъ разрешени. 264

Сила.

Силата на ученика иде отъ горе.

Концентрацията въ Божественитѣ Истини е акумулиране на сила. — Човѣкъ става акумулаторъ.

Колкото повече се съсрѣдоточава ученикътъ, толкова е по-силенъ духовно. 265

Истинска помощь.

Ученикътъ трѣбва да може да влиза въ положението на всѣка душа, за да я разбере и ѝ помогне.

Когато разберешъ една душа, *ти я обиквашъ.* 266

Синьото небе.

Синиятъ цвѣтъ действува на душата и поражда възвишени чувства у ученика.

Когато той се почувствува обезсърдченъ, нека погледне синьото небе, и ще се успокои, ще почувствува дълбокъ миръ, *радость и лекота* въ душата си. Ще се разведри и наново ще почне работата си. 267

Звездното небе.

Когато ученикътъ почувствува празднота и безсмислие въ живота си, да погледне вечерь *звездното небе*, и той ще се насърдчи отъ величието му. 268

Малката бубулечица.

Когато ученикътъ се почувствува много отпадналъ и излишенъ на земята, нека погледне подъ нозетѣ си

ония малки мушички, които оставатъ да живѣятъ и следъ като ги е настжпилъ нѣкой. Нека ги погледне съ микроскопа, какъ тѣ се движатъ, бързатъ, хвръкватъ и пакъ заставатъ, а може би и мислятъ! И ще види, какъ тѣ засвидетелствуватъ разумностьта и необходимостьта и отъ тѣхното сжществуване *въ битието.*

Предъ тия малки мушички той ще се засрами отъ своето безволие и у него ще се зароди силно желание и той да оправдае живота, който му е даденъ. — И той да изяви Великото въ Битието! 269

Приложение.

Божественото трѣбва да се изпитва и прилага всѣкога. Когато единъ избави нѣкого отъ водата — и единиятъ, и другиятъ иматъ силно преживяване. Но единиятъ изпитва едно, а другиятъ — друго.

И двамата трѣбва да *благодарятъ на Бога*! 270

Благодарность.

Ученикътъ трѣбва да благодари отъ сутринь до вечерь за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струитѣ на Любовьта ще потекатъ презъ неговата душа.

271

Молитва.

Ученикътъ трѣбва да се моли, за да бѫде силенъ и да нѣма изкушение за него.

„И не веди насъ во изкушение“. 272

Тълкувание.

„И не веди насъ во изкушение“.

Това значи: Давай ни, Господи, знание и Мѫдрость, за да не би ние съ нашето невежество да паднемъ въ изкушение. 273

Свѣтлитѣ мисли.

Когато ученикътъ се освободи отъ грубитѣ мисли на материалния животъ, умътъ му се изпълва съ *свѣтли мисли* за Възвишеното и Великото въ живота.

Тогава той може да работи. 274

Онзи свѣтъ.

Ученикътъ трѣбва да се приготви съзнателно да замине отъ този свѣтъ. Онзи свѣтъ, това е училището, кѫдето той ще продължава учението си.

Този свѣтъ и онзи сѫ единъ свѣтъ. 275

Бѣлата свѣтлина.

Когато ученикътъ мисли за Доброто, въ неговия умъ се явява една мека бѣла свѣтлина — живо Сѫщество, съ което той може да се разговаря и да научи много нѣщо. 276

Учителтъ.

Учителтъ има за всѣки ученикъ особенъ говоръ. Изворътъ дава вода за всѣкиго специално. Тъй, Учителтъ е единъ за всички, а и изворътъ е единъ, отъ който мнозина ще пиятъ, безъ да си пречатъ взаимно. Когато мнозина пиятъ отъ една стомна, тамъ се явяватъ противоречия, преплитане и спо̀ръ. 277

Огъньтъ на Духа.

Подържай винаги въ себе си *огъня на Духа.*

Ученикътъ трѣбва постоянно да носи отпечатъцитѣ на Доброто на лицето си. 278

Лицето.

Когато ученикътъ живѣе по Бога, лицето му добива *другъ образъ.* 279

Нѣжность.

Като мислишъ за качествата на Бога, тѣ се преливатъ въ тебе.

За да станешъ нѣженъ и милосърдъ, мислѝ, колко снизходителенъ и благъ е Богъ! 280

Прощението.

Прощавай винаги заради Бога!

Прощаването не произтича отъ човѣка. То иде отъ Бога! Можешъ да се боришъ въ себе си, дали да простишъ, но ти трѣбва да победишъ въ тая борба.

Първата стжпка, съ която ученикътъ влиза въ духовния животъ, е прощаването.

Прощавай заради Бога. 281

Сжществено въ живота.

Служение и учение!

Ученикътъ трѣбва да се освободи отъ постороннитѣ нѣща, които само отвличатъ ума му, безъ да го ползуватъ.

Той е заетъ само съ *сжществено въ живота.*

Защото *дългъ пжть на учение и работа* го чака. 282

Приложение.

Туй, което ученикътъ знае, трѣбва да го приложи въ живота си!

Знаешъ само това. което си приложилъ и опиталъ. И само това знание ще върви винаги следъ тебе. 283

Вжтрешенъ стимулъ.

Ученикътъ трѣбва да има вжтрешенъ стимулъ, за да *работи Божествено.* Той живѣе повече *вжтрешно.*

Той участвува въ външния градежъ, но неговиятъ потикъ иде отъ вжтре. 284

Отговорность.

Ученикътъ не може да се оправдае съ нищо, ако не направи това, което знае.

Законътъ гласи:

Безъ Любовьта ти ще съгрѣшишъ. Съ Любовьта ще изправишъ погрѣшката си. 285

Писанитѣ закони.

Законитѣ и правилата на ученика сѫ писани вѫтре въ него. Отвънъ той нѣма никакви писани закони. 286

Страданията.

Ученикътъ трѣбва да се кали въ страданията, за да придобие характеръ, който да устои на смъртьта.

Мислено преживѣй страданията на Христа; тогава ще се калишъ въ тѣхъ.

При *страданията* ученикътъ дълбоко въ себе си живѣе въ *радостьта*. — Защото обича и знае, че има Единъ, Който го обича.

Никой не може да понесе страданията. ако нѣма Любовь! 287

Характеръ.

Да бѫдешъ невиненъ и да свършишъ живота си като виновенъ предъ другитѣ, безъ да се оправдаешъ, то е *характеръ*.

Ученикътъ не трѣбва да се оправдава, а да остави Учителътъ му да го оправдае, ако намѣри *за добре*. 288

Страданието на ученика.

Най-строгиятъ сѫдия *е вѫтре* въ самия човѣкъ. Най-голѣмото страдание, което сѫществува за единъ ученикъ, е когато той съзнава, че не е направилъ това, което Богъ му е *казалъ*. 289

Страдания.

Само когато *издържишъ* страданията правилно, тѣ ще те издигнатъ на една висота, за да можешъ да вървишъ по-нататъкъ въ Вѣчния Пѫть. 290

Божественият огънь.

Ученикътъ не може да направи една крачка въ *Божествената Школа*, докато въ него има користолюбие.

Всички души ще минатъ презъ *Божествения Огънь*, за да се изчистятъ отъ всѣко користолюбие! Тогава тѣ ще просвѣтнатъ! 291

На Бога.

Съ молитва и вѣра ученикътъ трѣбва да предостави цѣлия си *животъ на Бога!*

Това не изключва неговата активность и инициатива въ живота. 292

Любовьта на Бога.

Всичко сѫществува чрезъ Любовьта на Бога! 293

Мълчание и говорене.

Има три вида *мълчание* и три вида *говорене*:

Гладниятъ, като се наяде — мълчи.

Ученикътъ, като не си знае урока — мълчи.

Учителтъ, който много знае — мълчи.

Когато човѣкъ е много гладенъ — много говори.

Ученикътъ, който много знае — много говори.

Учителтъ, който малко знае — много говори.

Ученикътъ трѣбва да знае, кога да говори и кога да мълчи най-умѣстно. 294

Готовность.

Ученикътъ трѣбва да прекара (14) презъ ума си най-лошитѣ положения, за да види, може ли да ги издържа. Тѣ може да не дойдатъ, но той трѣбва да е готовъ на всичко.

За него не трѣбва да има изненади. 295

Любовь.

Любовьта ти ще мине презъ (17) *много изпити*, за да се опита.

Любовьта на ученика трѣбва да бѫде толкова голѣма, че да издържа всичкитѣ положения, които ще му дойдатъ.

Само Любовьта може да издържа и най-противоречивитѣ положения въ живота. 296

Миръ.

Мирътъ иде отъ Бога!
Най-великото нѣщо въ душата на ученика, това е неговиятъ миръ.
Мирътъ е отъ Бога благословенъ!
„Моятъ Миръ да бѫде съ васъ“. 297

Чистота и свѣтлина.

Чистотата трѣбва да излиза отъ ученика като *Свѣтлина*. 298

Посвещение.

Посвещението почва отъ *страданията*. Ученикътъ не трѣбва да ги отбѣгва, но да ги издържа. 299

Вода и огънь.

Ученикътъ трѣбва да мине презъ *огънь и вода!* Презъ вода, за да се *очисти*, а презъ огънь, за да *свѣтне!* 300

Умътъ.

Бѫди уменъ!
И при всѣка своя постѫпка прецени условията и последствията. 301

Предъ изпитъ.

Бѫди спокоенъ и тихъ.
Всичко ще мине добре! 302

Три състояния.

Има три състояния въ живота на човѣка:

Едно физическо — тамъ всичко се безпокои.

Друго духовно — тамъ има стремежъ къмъ единъ идеалъ.

И трето *Божествено*—тамъ има *абсолютенъ Миръ!*

Ученикътъ трѣбва да е преминалъ първото състояние. 303

Ученикъ.

Най-хубавото нѣщо е човѣкъ да бжде ученикъ! 304

Помощь.

Учителтъ може да помогне на ученика си, само като забелѣжи у него непреодолимо *желание къмъ Духовното.* 305

Вѣра.

Ще упражнявашъ вѣрата.

Безъ вѣра умътъ се колебае. Мощна вѣра ще туришъ въ себе си!

Коренитѣ на вѣрата се намиратъ въ миналата вѣковна опитность на човѣка. 306

Мото.

Съ Господа, Който живѣе въ мене, всичко мога.

Помощьта не иде отъ вънъ; тя иде отъ вжтре. 307

Бурята.

Когато небето се заоблачи и загърми, малкитѣ цвѣтенца се радватъ — влага имъ трѣбва. А хората ги е страхъ, защото нѣматъ вѣрата на цвѣтята.

Ученикътъ не трѣбва да се плаши *отъ бурята*, защото и тя е необходима, но да гледа да я използува добре. 308

Свѣтлина.

Скръбьта иде вечерь, а радостьта — сутринь. Когато ученикътъ скърби, у него е вечерь; когато се радва — сутринь.

Влиянията на тъмнината носятъ скръбь, а тия на Свѣтлината — *радость*

Когато у него е вечерь, да мисли за Бога, защото у Бога е винаги день. 309

Божественото.

Най-първо ученикътъ трѣбва да търси и намѣри Божественото у себе си.

Тогава той става способенъ да разбира и познава Божественото у всички. 310

Себе си.

Обществения животъ ученикътъ може да проучи въ себе си.

Познавашъ ли себе си, познавашъ и обществото. 311

Кръщението.

Кръщението е *актъ на Духа.* То е нѣщо вжтрешно. 312

Съ Бога.

Въ Любовьта нѣма страхъ.

Ученикътъ не трѣбва да го е страхъ отъ хората, защото той живѣе *съ Бога.* 313

ърквата.

Църквата на ученика трѣбва да бжде *вжтре.*

„Храмъ Божи сте, и Духъ Божи живѣе въ васъ". 314

Сила и свѣтлина.

Ученикътъ като мине презъ *алхимичната лаборатория* на природата, ще стане силенъ; а като мине презъ пещьта ѝ — ще свѣтне, *Свѣтлина* ще стане. 315

Душата.

Ученикътъ схваща себе си като нѣщо отдѣлно отъ тѣлото, за да не се съблазни отъ формитѣ. 316

Учение.

Ученикътъ се учи по два начина: или го учатъ, или той самъ се учи. Или той си създава условия, за да го учатъ, или другитѣ създаватъ условия, за да се учи той самъ.

Процесътъ на ученето е труденъ, но приятенъ. 317

Началото.

По-добре е ученикътъ да почне съ мжчнотии, отколкото съ блага. Тъй още отъ начало ще укрепне. 318

Придобивка.

Въ всѣки животъ ученикътъ трѣбва да има придобивка. Той трѣбва да слуша Духа си. Нѣма нищо по-хубаво отъ опитностьта, която разумниятъ Духъ може да даде на човѣка. 319

Основа.

Ученикътъ трѣбва да гледа да придобие здрава основа въ душата си, за да разбира живота правилно.

Ученикътъ трѣбва да има самоувѣреность въ живота, за да има основа, на която да гради.

Самоувѣреность има само онзи, когото вълната на Любовьта е докоснала. 320

За Бога.

Първото и Велико нѣщо за ученика е да знае, че Богъ е вѣчна хармония.

Когато я почувствувашъ въ себе си, *Богъ те е посетилъ.*

Това сж *епохални мигове* въ твоя животъ! 321

Стремежъ.

Да се стреми къмъ Бога и Истината, това е Великата задача на ученика. 322

Душата и умътъ.

Душата ти да бжде лазурна, а умътъ — свѣтълъ. 323

Корегиране.

Когато ученикътъ иска да направи нѣкому нѣщо, той самъ трѣбва да се постави въ сжщото положение. — И ако намѣри, че е добре, тогава да го направи. Така той се корегира. 324

Цѣлото Небе.

Ако ученикътъ се води напълно по Божественитѣ принципи въ живота си, *цѣлото Небе ще му съдействува.*

Когато човѣкъ работи за Бога, за другитѣ — Небето е *съ него!* 325

Мото:

За оня, който върви *по Божия Законъ*, всичко съдействува за добро.

326

Молитва.

Само *молитвата* ще ти покаже *разумния начинъ* да изплатишъ кармата си по-лесно.

При молитвата трѣбва да преживѣешъ едно Божествено състояние.

Молитвата е едновременно начинъ, по който ученикътъ чрезъ нея научава, каква е Волята Божия. 327

Природата.

Ученикътъ трѣбва да има *съзнание* да не нарушава законитѣ, които действуватъ въ природата. Тѣ сж изразъ на една Висша Разумность! 328

Съзнание.

У ученика трѣбва да има съзнание да изпълнява винаги Божественото!

Той трѣбва да дава винаги ходъ на Божественото въ себе си. 329

Енергиитѣ.

Ученикътъ трѣбва винаги да препраща енергиитѣ си *нагоре* въ възвишена *мисъль и работа*. Тогава тѣ развиватъ неговитѣ висши центрове.

Когато енергиитѣ оставатъ долу, тѣ се застояватъ, ставатъ разрушителни и предизвикватъ експлозии. 330

Мислитѣ.

Повдигай мислитѣ си винаги *нагоре къмъ божественото*. По този начинъ се организира духовното тѣло. 331

Божественото.

Въ живота на ученика трѣбва *да се прояви* Божественото.

Въ него е пълнотата на живота. 332

Истини за работата.

Най-голѣмото благо, което човѣкъ има отъ Бога, е *животътъ*.

А най-голѣмата благодарность на човѣка заради живота е *работата*.

Деликатностьта е плодъ на зачитане работата на другия.

Който почита — мисли.

Колкото човѣкъ е по-внимателенъ къмъ работата на другия, толкова и невидимиятъ свѣтъ е внимателенъ къмъ неговата работа.

Работи само онзи, който работи отъ Любовь.

Който работи, обича.

И който почита работата на другия, самъ работи.

Който разбира, живѣе.

Смѣхътъ по нѣкога показва, че не разбирашъ. Той е временно развлечение.

Който разбира, мисли!

Който разбира, работи.

„Отецъ ми работи, и Азъ работя". 333

Отплата.

Когато се постигне у ученика *стремежъ къмъ Бога*, Учителтъ вече не съжалява за нищо, което е *сторилъ и далъ* на ученика. 334

Близость.

Има физическа, умствена, духовна и Божествена близость. Истин-

ската близость на душитѣ се гради върху божественитѣ връзки. Тѣ сѫ единственитѣ трайни, неизмѣнни и *вѣчно усилващи се.* 335

„Засади".

Ученикътъ трѣбва да бѫде много прозорливъ и внимателенъ. Има низши духове, които устройватъ „случайни засади", и ученикътъ може да си напакости. Напримѣръ минавашъ покрай нѣкой мостъ, виждашъ ограда, хванешъ се о нея, обаче тя е гнила, падне, и ти паднешъ съ нея заедно. 336

Къмъ Духовното.

Ученикътъ трѣбва винаги да одухотворява материалното. Спре ли се на него, ще срѣщне голѣми противоречия въ живота.

Отъ физическото къмъ духовното! 337

Богъ.

Бога най-лесно ще намѣримъ *въ себе си.* Когато ученикътъ Го намѣри въ себе си, ще стане способенъ да Го намѣри и навсѣкѫде около себе си. 338

Материалното.

На земята всичко е преходно. Ученикътъ не трѣбва да желае ни-

що земно. Той ще си служи съ букваря и плочата, докато завърши I-во отдѣление; и после ще мине напредъ, а тѣхъ ще остави за другитѣ.

Нѣма защо да носи съ себе си букваря и плочата въ *университета.* 339

Свещени думи.

— Познавашъ ли ме?

Не бой се! 340

Богъ.

Докато намираме Бога *въ себе си*, нашиятъ животъ е пъленъ, има *смисълъ и радость.*

Извънъ Бога има само нещастия и страдания. 341

Богъ.

Само въ Бога е нашиятъ животъ! 342

Развитие.

Гледай развитието ти да върви *естествено.* Мисълта трѣбва да расте, но не да презрѣе.

Мислитѣ трѣбва да се *развиватъ и да растатъ*, безъ да се измѣнятъ. 343

Действие.

Не всѣкога Учительтъ може да *говори.*

По нѣкога трѣбва веднага да *действува:* когато ученикътъ раз-

глежда и изучава една бомба, която следъ две минути ще експлодира, Учительтъ нѣма време да му обяснява, че това е нѣщо опасно, а веднага ще я вземе отъ ржцетѣ на ученика и ще я хвърли нѣкжде надалечъ въ пространството! Ученикътъ ще разбере това едва, следъ като чуе бомбата. И *ще благодари на Учителя си*, за дето не му е говорилъ нищо тогава.

344

Мистична самота.

Има въ човѣка една *мистична самота*, въ която той се слива съ *Бога*. Това е за оня, *който разбира!*

Има една свещена область въ душата, която е *неприкосновена!* Нея никой не може да прекрачи.

Тя е *свещено мѣсто*, предназначена само за Бога.

345

Самъ.

Ученицитѣ могатъ да живѣятъ сами въ своя *вжтрешенъ животъ*, само ако живѣятъ въ *чистота*.

346

Пчелата.

Пчелата ще извади медъ отъ цвѣта; човѣкъ ще откжсне цвѣтето, ще го помирише и ще го хвърли. А говедото ще го стжпче.

Ученикътъ трѣбва да има *метода на пчелата*.

347

Свѣтлината. Ученикътъ трѣбва да обича Свѣтлината! Учительтъ ще му предаде *най-Великото чрезъ Свѣтлината*! 348

Чистене. Всѣка вечерь ученикътъ трѣбва да се чисти — *психично чистене* — като обърне ума си *къмъ Великата Любовь* и прекара презъ нея всичко, което е вършилъ презъ деня. 349

Свѣтлина. Ученикътъ трѣбва да се стреми да достигне до оная *свѣтлина*, при която може да разпознава *истинската Любовь*.

Любовьта се показва въ най-голѣмата нищета. 350

Добрини. Богъ така прави своитѣ добрини, че тѣ изглеждатъ сякашъ естесвено дошли! Но ученикътъ трѣбва да знае, че това е *дѣло на Бога*, на тази *Разумна Сила* въ вселената, която помага, а сама винаги *остава* скрита; и *непрестанно* да *благодари* въ душата си Нему.

Тъй постжпва и Учительтъ. 351

Мото: Да бжде Благословенъ Господъ на Любовьта въ нашитѣ души! 352

Въпросъ.

Кое е по-хубаво? Подареното или заслуженото?

Богатството, което е подарено, или което е спечелено? 353

Чистота — Нюксъ.

Ученикътъ трѣбва да бжде *тъй чистъ*, че да мирише на нюксъ — миризмата на ангелитѣ. И туй благоухание да се не измѣня, а презъ *цѣлата вѣчность* да се *усилва* като едно цвѣте въ Божията градина. 354

Страдание.

Спрямо страданието не трѣбва да си пасивенъ. Като дойде, приеми го тихо и спокойно. Така положението ти ще се уясни, и ти ще извлечешъ полза отъ него. Сжщевременно активно ще работишъ, за да се справишъ съ него. До дето то трае, ти не изгубвашъ равновесието и мира си. Ти имашъ *разумно отношение* къмъ него, разбирашъ вжтрешния му смисълъ и значение.

Така ти ще превърнешъ страданието си въ хармония. 355

Любовь.

Когато ученикътъ люби Бога, страданията се издържатъ леко. 356

Стабилность.

На земята всичко се мѣни, всичко е преходно. Ученикътъ трѣбва да се държи за нѣщо *постоянно*.

Той е силенъ, когато има една *основна идея*, която е неизмѣнна въ него при всичкитѣ условия на живота. 357

Практическо приложение.

Единственото нѣщо, което ученикътъ трѣбва да знае, то е Божествената цель на своя животъ. Трѣбва да знае, кои срѣдства да подбере и какъ да ги използува.

Когато душата е излѣзла *отъ Бога*, Той е писалъ нѣщо въ нея, и когато тя го прочете, ще научи цѣльта на своя животъ. 358

Любовьта.

Ученикътъ трѣбва да *различава Любовьта*. Тя може да бѫде физическа - механическа, духовна, а може да бѫде и *Божествена*. Презъ тѣзи три положения всички енергии се трансформиратъ.

Ученикътъ трѣбва да живѣе въ духовната и Божествена Любовь.

Физическата се мѣни и промѣня; духовната се промѣня, безъ да се измѣня, а *Божествената* не се промѣня, нито измѣня, а *само расте!* 359

Любовь.

Ученикътъ, който люби, никога не трѣбва да бѫде разсѣянъ. Въ Любовьта никога вниманието не трѣбва да се отвлича.

Умътъ въ Любовьта е необходимъ. 360

Любовь.

Любовьта е нѣщо *Божествено!* Ученикътъ трѣбва да прояви Любовьта *свободно.*

Има две крайности въ Любовьта: срамъ и безсрамие. И едното, и другото произтичатъ отъ неправилното разбиране на Любовьта. Но отъ дветѣ срамътъ е за предпочитане. 361

Любовьта.

Въ Любовьта трѣбва да изчезне всѣка форма, а да остане само смисълътъ на нѣщата.

Ако ученикътъ търси форма въ Любовьта, той ще падне. Въ Любовьта трѣбва да изчезне *всѣка форма!* 362

По Божественому.

Ученикътъ трѣбва да моли *подкрепа отъ Божествения свѣтъ* и да разрешава всичко по *Божественому.* Въ Божествения свѣтъ нѣщата се разрешаватъ напълно; въ духовния — наполовина; а въ физическия — никакъ. За да може

ученикътъ да разреши нѣщо по Божественому, той трѣбва да бѫде *абсолютно чистъ*. Това значи да нѣма никакви кармични връзки — да бѫде *напълно свободенъ*. 363

Посвещение.

За да се изпита Любовьта на ученика, той ще бѫде прекаранъ презъ редъ изпитания, съблазни, съмнения, разочарования. Ако издържи всичкитѣ до край и не се съблазни въ Любовьта — тогава иде *посвещението*! 364

Любовьта.

Любовьта е единъ *вѫтрешенъ свѣтъ*, който осмисля живота. Тя дава *потикъ* дълбоко въ душата на човѣка къмъ Бога. Това е за оня, *който разбира!*

Тогава човѣкъ може и самъ да живѣе, т. е. съ Любовьта. А Богъ е Любовь, и дето е Богъ, тамъ е *всичко!* 365

Две мѣста.

Животътъ на ученика не може да бѫде на две мѣста: и въ свѣта, и въ училището. За изпитъ ученикътъ може да отиде въ свѣта, но той е винаги въ училището.

Той работи въ свѣта; не кѫса връзкитѣ си съ него, но той *на всѣкѫде е ученикъ*. 366

Срѣща съ Учителя.

Когато ученикътъ иска да се *срѣщне съ Учителя си*, трѣбва да се *приготви за това*: не трѣбва да има никакви връзки съ преходното; това е процесъ въ съзнанието. Той е въ *силно молитвено* състояние. Моли се Богъ да му съдействува *да възприеме и разбере* правилно мислитѣ на Учителя, за да ги използува и приложи добре. 367

Синиятъ цвѣтъ.

Ученикътъ трѣбва да употрѣбява синия цвѣтъ, за да бждатъ вибрациитѣ му *по-духовни*, *по-бързи и по-нѣжни*.

Той трѣбва да има *по-нѣжни вибрации*. 368

Великата Любовь.

Ученикътъ трѣбва да преживѣе стиха: „Богъ е Любовь", за да може отчасти да приеме и почувствува Любовьта. Тогава ще бжде готовъ *да издържа всички* страдания. 369

Предъ Бога.

Ученикътъ трѣбва да върши *всичко* като предъ Бога. Въ това седи *неговата* Любовь! 370

Заради Бога.

Всичко, което ученикътъ върши, го върши заради *Бога*. 371

Новото учение.

Новото учение е само за човѣка *съ пробудено* съзнание. То не е за човѣкъ, който живѣе съ старитѣ идеи. 372

Учителтъ.

Учителтъ не служи на преходното.

Той служи на Любовьта!

Защото *служи на Бога.* 373

Познание на Бога.

Ученикътъ *ще познае Бога*, само като живѣе *въ закона на Любовьта.* 374

Богъ.

За да познаемъ Бога, трѣбва да *Го любимъ*! 375

Убеждение.

Ученикътъ трѣбва да прави всичко отъ *убеждение.* За него убеждение е: *Любовь къмъ Бога*!

За него убеждение е, че *Богъ царува въ свѣта*!

За него убеждение е, че Любовьта крепи свѣта! 376

Краската на Любовьта.

Краската на Любовьта е розова.

Краската на висшата Любовь е свѣтлосиня.

Краската на Божествената Любовь е *Бѣлата Свѣтлина*! 377

Екскурзия.

Земниятъ животъ на ученика трѣбва да представлява една хубава *екскурзия*. Той ще мине презъ много мѣста, ще разгледа всичко, което срѣщне на пжтя си, и ще си отмине. 378

Програма.

Ученикътъ трѣбва да знае *опредѣлено* програмата на своя *животъ* и да я изпълни правилно.

Това може да му разкрие само неговото *свръхсъзнание*. Всѣки день той се вслушва отвжтре да чуе, какво ще му каже Богъ да направи. Това е програмата му за деня. 379

Даване.

Бжди една любеща душа! 380

Къмъ ученицитѣ.

Миръ̀тъ Божи да бжде въ васъ! 381

Чувствата.

Всички чувства на ученика трѣбва да бждатъ въ *възходяща степень*. 382

Сърдцето.

Трѣбва да пазишъ сърдцето си чисто.

„Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога“. 383

Молитва.

Ученикътъ трѣбва постоянно да бѫде въ връзка съ *Бога на Любовьта.* Да мисли за Този, който единственъ е неизмѣняемъ и Благъ всѣкога! 384

Новиятъ Моралъ.

Ученикътъ трѣбва да действува съгласно *Новия моралъ*: *Да обича Бога* и да говори Истината. 385

Досѣтливость.

Най-благородното качество на ученика е да бѫде досѣтливъ и много внимателенъ къмъ другитѣ.

Бѫди досѣтливъ къмъ другитѣ тъй, както Богъ е досѣтливъ къмъ тебе.

Бѫди досѣтливъ, както *разумната природа*, която се вслушва въ зова на най-малкитѣ бубулечици и цвѣтенца за дъждъ и ги снабдява съ влага.

Бѫди досѣтливъ, какво *Божиятъ Духъ* иска ти да направишъ.

Това е досѣтливость, да знаешъ да угодишъ на Бога въ себе си и въ другитѣ. 386

Досѣтливость.

Любовьта носи досѣтливость!

Любовьта влиза въ положението на всички!

Прозорливость.

Ученикътъ трѣбва да бѫде много прозорливъ: да умѣе да хармонизира противоположнитѣ нѣща и да се поляризира веднага.

388

Прозорливость.

Душата на ученика трѣбва да бѫде *прозорлива.*

Това говори за будно съзнание. 389

Противоречия.

Щомъ ти дойдатъ противоречия, кажи:

„Богъ е Любовъ!“ Иди при Бога! 390

Геройство.

Ученикътъ трѣбва да бѫде посиленъ отъ нещастието си и трѣбва да знае, че то иде и си отива.

Той трѣбва да издържа. Това е геройство!

Смѣлъ бѫди и напредъ върви!

Качества на ученика сѫ: безстрашие и решителность.

Безъ тѣхъ той не може да издържи. 391

Себе си.

Когато ученикътъ разбере *себе си*, той разбира всички. 392

Урокъ.

Когато Учителтъ предаде известенъ урокъ на ученика, после-

дниятъ трѣбва да се моли на Бога, за да разбере правилно урока, който му е предаденъ. 393

Ржката на Провидението.

Ученикътъ вижда въ всичко, което става около него, любещата ржка на Бога! 394

Духовенъ животъ.

Ученикътъ трѣбва да прекара живота си тъй, както Господъ Го е *опредѣлилъ*.

Затуй му трѣбватъ знание и духовенъ животъ. 395

Познаване на Великото.

Ще развивашъ сърдцето си, за да дава материялъ за ума.

„Волътъ познава господаря си"

А сега е *дошло време* човѣкъ да *познава Бога*. 396

Разбиране.

Безъ страдание може, когато има *разбиране*. А разбиране може да има всѣкога, когато има Любовь. 397

Къмъ ученика.

Моятъ миръ да бжде съ тебъ. 398

Послушание и искане.

За ученика послушанието е по-добро отъ искането. Защото въ послушанието се извършва волята на Учителя, а въ искането се извършва волята на ученика. 399

Отплата.

Учительтъ застава въ своята мощь въ душата на ученика, когато последниятъ е чулъ *най-свещенитѣ* думи отъ Учителя за Бога.

Какъ ученикътъ може да се отплати за всичко това, което Учительтъ е говорилъ и сторилъ за душата му?

— *Само като служи на Бога* съ всичкото си сѫщество!

Само тогазъ и само така ще му се отплати. 400

Сърдцето.

Сърдцето на ученика трѣбва винаги да трепти отъ *Свещения огънь на Любовьта*, но никога да не изгаря. 401

Строгъ.

Ученикътъ не трѣбва да се смущава *отъ лицето на Учителя си.*

Когато Учительтъ прониква пространството, тогава се вижда *строгъ.*

Ученикътъ трѣбва да *схваща и разбира това.* 402

Езикътъ.

Езикътъ на ученика не трѣбва кости да троши, а рани да *цери.* 403

Красота.

Красотата на ученика трѣбва да седи въ това — той да говори

Истината!
Красотата е облѣкло на Истината. 404

Престореность.

У ученика не трѣбва да има никаква престореность. По това той се отличава. Защото всичко въ неговия животъ е естествено. 405

Растежъ.

Ученикътъ трѣбва да расте! И като го биятъ, трѣбва да расте; и като го милватъ, трѣбва да расте.
Ученикътъ трѣбва да расте! 406

Воля, сърдце и умъ.

Задачата на ученика е трояка:
Да развие и уякчи *волята си*;
Да облагороди и изчисти *сърдцето си*;
Да просвѣти и укрепи *ума си*. 407

Любовь и чистота.

Ученикътъ като люби, придобива чистота. Любовьта е сила, която се развива само при чистотата. 408

За ученика.

Ученикътъ, който много е приелъ и не го използува, ще бѫде много битъ. 409

Любовь, Мждрость, Истина.

Любовь, Мждрость и Истина — това трѣбва да бжде винаги въ душата на ученика, който обича Учителя.

Туй е висшето. което свързва ученика и Учителя. 410

Науката за любовьта.

Велика е науката за Любовьта!

Любовьта трѣбва да се изучава, както се изучава природата. Природата не може да се изучи само съ едно цвѣте.

Любовьта има безброй форми, и всички тѣ съставляватъ едно цѣло. 411

Бждеще.

Животътъ на ученика трѣбва да се простира въ бждещето.

Свѣтътъ живѣе въ настоящето. Бждещето всѣкога подразбира повдигане на съзнанието; миналото е слизане на съзнанието отъ горе на долу; а настоящето е преходно.

Великото бждеще трѣбва да прониква въ настоящето на ученика. 412

Добритѣ ученици.

Най-добритѣ ученици сж тия, които вървятъ естествено; нито се забавятъ, нито прескачатъ; нито се спиратъ, нито тичатъ. *Всичко* у тѣхъ *върви естествено.*

Въ живота имъ е отразенъ *космическиятъ ритъмъ.* 413

Есенцията.

Ученикътъ не трѣбва да пожелава нѣщата *преждевременно.* Не трѣбва да пожелае да помирише силната есенция. Той не може да я издържи. Есенцията може да е толкова силна, че да произведе претжпяване на чувствата му.

Учителтъ знае, отъ какво има нужда ученикътъ.

Последниятъ знае, че всѣко нѣщо ще дойде на времето си. 414

Благодарность.

Ученикътъ трѣбва да бжде благодаренъ на това, което Учителтъ му дава и да върви напредъ.

Учителтъ никога нѣма да остави ученикътъ да се спре. Ученикътъ чувствува подкрепата, която иде *отъ Учителя, отъ цѣлото Небе.* Това го изпълва всѣки моментъ *съ благодарность и благоговение.* 415

Естественость.

Ученикътъ трѣбва най-първо да развие *хармонична естественость* въ своя характеръ. 416

Учение.

Най-важното за този, който е гладенъ, кое е?

Най-важното за ученика е да има *непреодолимо желание да се учи. Учението* е преди всичко за ученика! 417

Всичко друго е второстепенно заради него. Ученикътъ почва отъ семето, а свѣтътъ търси градина съ плодове. Тамъ е *разликата*. А такива градини никжде ги нѣма.

Ученикътъ учи, за да изпълни Волята Божия! 417

Поляризиране.

Ученикътъ трѣбва да умѣе да се *поляризира*, а не да се демагнетизира. Той винаги обръща внимание само на положителното въ живота и съ него работи. 418

Основни черти.

Ученикътъ може да се промѣни, но у него не трѣбва да се измѣнятъ основнитѣ черти — *вложени отъ Бога въ него*. А вложеното отъ Бога въ него — *това* е той. 419

Особеность въ развитието.

Ученикътъ не трѣбва да гледа другитѣ!

Всѣки единъ си има *свой ходъ* на развитие. Ако си рѣка, трѣбва да течешъ. Ако си дърво, трѣбва да растешъ. Ако си плодъ, трѣбва да зрѣешъ.

Всѣко нѣщо има нужда отъ развитие! 420

Възходяща Любовь.

Когато ученикътъ е боленъ, той трѣбва да развива Любовьта си. Когато Любовьта му стане възходяща, той ще бжде вече *здравъ*. 421

Доброто.

Сжщината на човѣка е *Доброто!* Ученикътъ трѣбва да разработва Доброто въ себе си. Затова е пратенъ на земята. 422

Воля за Доброто.

За Доброто трѣбва воля!

За да вървишъ нагоре, изисква се воля. А само при доброто се отива нагоре. За злото нѣма нужда отъ воля; ти само стжпи въ течението, и то ще те повлече надолу.

Воля трѣбва за Доброто! 423

Еволюция.

За ученика еволюция значи — да се повдигне нагоре при условията, дето душата му може да расте и се развива правилно.

Това е непреривенъ процесъ на *пробуждане и освобождение.*

Ученикъ е онзи, който съзнателно работи въ това направление. Той участвува въ колективния ходъ на *еволюцията.* 424

Обективенъ и субективенъ умъ.

Обективниятъ умъ на ученика трѣбва да бжде развитъ тъй, че да

може *правилно* да констатира нѣщата отъ вънъ. Нищо повече.

Субективниятъ умъ на ученика трѣбва да бѫде развитъ тъй, че да може правилно да преживява нѣщата вѫтрешно.

Обективниятъ умъ е на фактитѣ, а субективниятъ — на законитѣ. Но и двата не сѫ още *умътъ на принципитѣ.* 425

Пасивность.

Само по отношение *на Бога* умътъ на ученика трѣбва да бѫде пасивенъ — *да възприема.*

Смирението поставя душата въ възприемателно състояние. 426

Синьо и бѣло.

Ученикътъ трѣбва да внася въ себе си *Синята и Бѣлата Свѣтлина.* Тѣ ще помогнатъ за неговото духовно повдигане. Ученикътъ трѣбва да използува животворното действие на разнитѣ видове лѫчи за своето повдигане. 427

Два обекта.

Да се концентрира — това е нѣщо естествено за ученика. Когато въ съзнанието му влѣзнатъ два или нѣколко обекта отъ материалния и духовния свѣтъ и се преплетатъ — той се разсѣйва. Това той не трѣб-

ва да допуска. Ученикътъ трѣбва да се концентрира само въ тая посока, въ която седи духовното напредване на *всички* души и на своята — надъ всички лични амбиции! 428

Голѣмата паница.

Има ученици, които работятъ съ малки мотики, а после искатъ голѣмата паница.

Затова Учителтъ понѣкога ще заведе ученика при мотикитѣ, самъ да си избере една мотика, и *споредъ* мотиката и паницата. 429

Да и Не.

Ученикътъ трѣбва да бжде силенъ, че да може да каже *Да* и *Не* по *принципъ*. Когато нѣщо по принципъ не бива да се приложи, да каже: *Не!* А когато трѣбва да се приложи, да каже: *Да*! 430

Любовь и смисълъ.

Ученикътъ трѣбва да знае, че животъ безъ Любовь не е възможенъ.

Въ Любовьта всички нѣща се осмислятъ. 431

Любовь и умъ.

Само Любовьта е, която може да смекчи нѣщата, а умътъ да имъ даде цена.

Мекотата е външниятъ изразъ на Любовьта. 432

Изкуствени желания.

Ученикътъ трѣбва да се пази отъ изкуствени желания; тѣ съсипватъ. Естественитѣ желания на душата, тѣ сѫ здравословни за ученика и служатъ за неговото повдигане.

Естествено желание е само това, което е *съгласно съ Волята Божия* — което иде отъ Бога!

Естествено желание е това, което води къмъ изобиленъ животъ. 433

Съмнение.

Когато ученикътъ се съмнява, той се демагнитизирва и тогава изгубва тази естествена *привлекателность*, която е ималъ. 434

Интуиция и умъ.

Ученикътъ трѣбва да бѫде последователенъ на природата си. Нѣкои ученици, когато действуватъ по интуицията си, вървятъ добре, а други, когато мислятъ, вървятъ добре. 435

Планътъ на Битието.

Ученикътъ не трѣбва да мисли, какъ ще израстне. Той само трѣбва да *учи*. Този въпросъ не влиза въ неговия планъ, а въ *Божествения Планъ* на Битието. 436

Победа.

Когато ученикътъ побеждава, той се радва, а съ това радва и Учителя си.

Ученикътъ побеждава, когато призове *на помощь* силитѣ на небето! 437

Чистотата на ученика.

Чистотата на ученика съ нищо не трѣбва да се опетни. Когато той е чистъ и пази своята чистота, радва и Учителя. 438

Доброто.

Ученикътъ, който *знае и прилага* знанието въ живота си, *е добъръ*.

Външно изявление на Любовьта — това е Доброто! 439

Жертва и Мждрость.

Ученикътъ, който жертвува, е добъръ.

Ученикътъ, който е мждъръ, е добъръ! 440

Истината.

Ученикътъ, който обича Истината, е добъръ.

Тъй го нарича Учителтъ. 441

Доброто.

Ученикътъ трѣбва да знае, че Учителтъ винаги желае *най-доброто* на ученика си. Учителтъ желае

ученикътъ да издържи изпитанията и да превъзмогва изкушенията. 442

Младость.

Който живѣе въ Любовьта, той е *всѣкога младъ*.

За ученика нѣма старость — той живѣе въ Любовьта; затова е *ученикъ*.

Свѣтътъ не разбира Любовьта.

Който живѣе въ Любовьта, той е всѣкога младъ! 443

Издържане.

Когато ученикътъ е билъ при Учителя си, после ще получи изпитания, за да се изпита Любовьта му. 16 17

Ако ученикътъ люби, той ги издържа.

Любовьта *издържа* всичко! 444

Любовьта и Миръ.

Ученикътъ ще познае, дали има Любовь, ако има миръ. 18

Ако Любовьта не може да даде Миръ, тя не е Любовь. 445

Истина и Любовь.

Ученикътъ трѣбва всѣкога да действува съ Истина и Любовь.

Любовьта всѣкога оправя нѣщата. Тя е най-възвишеното и благородното. 2

А Истината го освобождава. Тя е силата, която движи човѣка по вѣчния Пжть! 446

Истината.

Когато дойде ученикътъ да каже една лъжа, нека си спомни *думитѣ на Учителя*:

Истината е наша, а лъжата — не! И ако е ученикъ, той нѣма да излъже! 447

Изпитъ.

Ученикътъ трѣбва да знае, че никога нѣма да мине *два пжти* презъ единъ и сжщъ изпитъ. Затова той трѣбва да гледа да го издържи добре. Не го ли издържи, пропада въ този изпитъ. Другъ изпитъ ще му се даде, но този нѣма да се *повтори* вече. 448

Истината.

Казването на Истината е една операция безъ упойка. Ученикътъ трѣбва да е готовъ да издържи Истината! Тогава той е силенъ.

Той знае, че въ своята *вжтрешна сжщина* Истината е винаги *блага!* 449

Отговоръ.

Има въпроси, на които ученикътъ трѣбва прямо да отговори. Ако

ученикътъ отговаря на тѣзи въпроси съ заобикалки, той не говори Истината.

Учителтъ *знае* Истината.

Изпитва се само ученикътъ. 450

Сила и благородство.

Силенъ е ученикътъ, само когато не прави зло. И въ това седи неговото *благородство!* 451

Знание и Любовь.

Ученикътъ трѣбва да се стреми къмъ знанието съ Любовь. Знание, придобито безъ Любовь, огрубява; а знание, придобито съ Любовь, *облагородява.*

Това е истинско знание! 452

Миръ.

Ученикътъ трѣбва да бжде *тихъ всѣкога*. Не само привидно, но дълбоко въ душата си да има *миръ*.

Човѣкътъ на Мира излжчва едно неземно сияние, което внася хармония въ околнитѣ. 453

Миръ.

Мирътъ говори за присжтствието на Духа! 454

Свещени чувства.

Ученикътъ не трѣбва да търгува съ своитѣ свещени чувства.

Безкористието е качество на Любовьта.

Въ нея всичко е ценно. 455

Грѣхътъ.

Когато грѣхътъ дойде, ученикътъ изгубва всичко, и то моментално.

Ученикътъ е силенъ, не само когато добие богатства, но и когато умѣе да ги запази. 456

Любовьта.

Ученикътъ не трѣбва да се цапа, за да може да живѣе въ Любовьта.

Единъ моментъ, изживѣнъ при извора на Любовьта, струва повече отъ 100 царски корони. 457

Плодове.

Ученикътъ трѣбва да може да се храни и само *съ плодове*. Тѣ ще му предадатъ *свѣтли* мисли и *чисти* чувства.

И съ това ще се развие и волята му.

Следъ 100 години ще се измѣни кухнята. Сега по-голѣмата часть отъ живота си женитѣ прекарватъ въ кухнята. А мжжетѣ работятъ само за храната. 458

Ментално поле.

Когато ученикътъ е въ размишление и съсрѣдоточение, той не трѣб-

ва да се отвлича отъ нищо, да е въ хармония съ своитѣ мисли и да се намира въ умственото поле. 459

Учителятъ.

Невъзможно е *посвещение безъ Учитель*! Необходимъ е Учитель за ученика. Той е, който ще му даде едно право направление въ живота тукъ на земята и горе въ невидимия миръ.

Само този може да ти разкрие *Пжтя*, който е миналъ по него и го познава въ всичкитѣ му подробности. 460

Страданието.

Страданието на земята е *най-великото* нѣщо за ученика.

Защото чрезъ него той научава най-добритѣ уроци.

Въ страданието ученикътъ се *повдига*.

Въ страданието се пробужда съзнанието. 461

Обектитѣ.

Обектътъ на ученика е *вжтре* — Богъ.

И за туй нѣма спънки за постигането му; той е всѣкога доволенъ, защото всичко е вжтре въ него.

Свѣтътъ търси своя обектъ отъ вънъ; затова тѣхниятъ животъ е пъленъ съ недоволство. 462

Страдания и Истина.

Щомъ ученикътъ разбере правилно страданията, той ще научи *Истината.* 463

Излишното.

Ученикътъ не трѣбва да желае въ живота си повече страдания и повече радости, отколкото трѣбва. Тѣ сѫ излишни.

Страданията внасятъ повече *влага,* а радоститѣ повече *Свѣтлина и топлина.* 464

Страданията.

Нѣма да питатъ ученика, колко страдания е миналъ, но какво е научилъ отъ тѣхъ. 465

Познаване.

Ученикътъ ще познае своя Учитель, когато издигне съзнанието си въ *Божествения свѣтъ.* 466

Търпение.

Търпение, ученико, ти, който се учишъ при менъ!

Търпението е едно отъ *великитѣ качества на Бога.*

Търпение, ученико, търпение! 467

Чистота.

Въ душата си ученикътъ трѣбва да бѫде всѣкога чистъ. Въ Новото учение ученикътъ преди всичко трѣбва да пази чистотата си и тая на другитѣ. 468

Мото:

„Благодаря Ти, Господи на Любовьта, Ти, които ме направи *азъ да мога*!“

Когато ученикътъ има известни затруднения, да каже:

„Богъ е въ менъ, и *Той прави* азъ да мога. За Божията Любовь нѣма „не мога“!

Богъ е Любовь!“ 469

Две крайности.

Ученикътъ трѣбва да се пази отъ две крайности: сърдцето като изстине, на ледъ става; умътъ като се сгорещи, буря се образува.

Сърдцето трѣбва да бѫде *топло*, а умътъ *свѣтълъ*. 470

Правило.

Ученикътъ свещено държи едно правило: Божественото не се корегира. То е *абсолютно*! При Божественото нѣма друго мнение!

Ученикътъ никога не *престѫпва* това правило! 471

Университетъ.

Когато ученикътъ е при Учителя си, той е въ *университета*, а инакъ е въ училището. 472

Любовьта.

Любовьта на ученика трѣбва постоянно да се пречиства, *за да се слѣе* съ Любовьта на Учителя.

Малкиятъ може да се издигне до Голѣмия само чрезъ Любовьта.

Само Любовьта прави малкитѣ нѣща велики.

Само Любовьта праща Великото при малкото!

Само Любовьта прави малкото да служи на Великото! 473

Нѣжность.

Ученикътъ трѣбва да бѫде много *нѣженъ*, да образува около себе си вълни отъ нѣжность, за да може *да разбере Великата Любовь*. Тя е Божественото и *най-свещеното* нѣщо на земята.

Само Божията Любовь е Любовь! 474

Излетъ.

Когато ученикътъ е на излетъ, хубаво е на най-голѣмата височина да си направи *молитва* и гимнастическитѣ упражнения. 475

Безъ страхъ.

Когато дойде злото, то внася страхъ.

Ученикътъ трѣбва да си каже: *Безъ страхъ*!

Съ това той разбира: *Богъ е посиленъ*. 476

Отъ Любовь.

Ученикътъ трѣбва да прави всичко отъ Любовь!

Всѣко нѣщо, което се прави безъ Любовь, е престжпно.

Всичко съ Любовь! 477

Девственость.

Ученикътъ трѣбва да бжде девственъ. *Девственостьта е качество на душата*; тя не е нѣщо външно. 478

Хармония.

Ученикътъ трѣбва да е въ хармония съ *Абсолютното* и да се приближава къмъ Него съ абсолютна вѣра и безъ страхъ.

Хармонията е условие за обмѣна между него и Абсолютното. 479

Радость.

Ученикътъ, който върви добре, е радостенъ.

Радостьта на ученика иде *отъ вжтре* като отъ единъ изворъ. Хората отъ свѣта искатъ да вдигнатъ завесата, да видятъ, отъ кжде иде тази радость, но не могатъ. Тѣ я търсятъ отъ вънъ, а тамъ нѣма нищо.

Радостьта на ученика *иде отъ вжтре!* 480

Растежъ.

Да расте Любовьта ти!

Всѣки день ученикътъ трѣбва да расте въ Любовьта си! 481

Познание на Господа.

Това е познание на Бога:
Да приемешъ и познаешъ Любовьта Му. 482

Правилно отношение.

Когато обичашъ нѣкого, обичашъ всичко, което Той обича.
Ученикътъ, който обича Учителя си, обича и всичкитѣ Негови нареждания! 483

Важното.

Важно е за ученика да възприеме Божествената Любовь. Тя да стане една *необходимость* за него въ живота му, да живѣе въ нея, да я има, да я диша, за да има смисълъ живота му. 484

Източната школа.

На ученика отъ източната школа сѫ създавали изкуствени изпитания, и той ги е издържалъ; а сега на ученика не се създаватъ освенъ *естествени* изпитания, и той на реда си трѣбва много добре да ги *издържи.*
Дойде нѣкой и те нагруби; бѫди герой, приближи се до него и кажи му съ Любовь: „Пакъ ела въ моя домъ“! 485

Съ Бога.

Ученикътъ трѣбва *да съзнава* живо връзката си съ Бога. Да не

мисли много за последствията, а за *принципитѣ.* 486

Мълчание.

Когато Учителѣть говори, ученикътъ *трѣбва да мълчи.* Когато Учителѣтъ мълчи, ученикътъ се изпитва.

Най-приятното изкуство, което ученикътъ може да приложи найлесно, е да мълчи и да слуша. 487

Доброто.

Ученикътъ трѣбва да се стреми *къмъ Доброто*! Доброто е плодъ на Любовьта; Любовьта е плодъ *на Духа*; а Духътъ е *изявление* на Бога! 488

Философия.

Философия се изисква отъ живота на ученика. Той трѣбва да умѣе *да примири* всичкитѣ противоречия. Голѣмитѣ работи сѫ за хората, а малкитѣ — за ученика. 489

Божественото училище.

Въ Божественото училище всички постѫпки на ученика трѣбва да бѫдатъ отмѣрени.

Най-съкровенитѣ работи на душата *не се изявяватъ* навънъ. 490

Не веднага.

Учительтъ не дава веднага на ученика това, *което той иска*, а го оставя известно време да поживѣе съ тази мисъль. Да има време и ученикътъ да изживѣе желанието си. Ако е *духовно,* то ще издържи; ако е материално, ще изчезне. 491

Устойчивость.

Най-първо ученикътъ трѣбва да бѫде изпитанъ въ устойчивость, и тогава да му се *повѣрятъ* известни уроци. 492

Дисциплина и Свобода.

Ученикътъ трѣбва *самъ да си налага* дисциплина! Другояче ще бѫде насилие.

Нищо въ неговия животъ не му се налага отъ насилие.

Всичко ученикътъ върши *по вѫтрешна свобода*! 493

Малкото.

Ученикътъ се изпитва *въ малкото*; щомъ той е внимателенъ въ малкото, ще получи многото. 494

Силнитѣ преживявания.

Силнитѣ преживявания на ученика трѣба да бѫдатъ *вѫтрешни*; едва да проличатъ отъ вънъ.

Тогава той се ползува.

495

Дълбочина.

Ученикътъ трѣбва да мине презъ *голѣми страдания*, за да добие известна *дълбочина* въ характера си.

Безъ нея той не може да устоява. Тя е необходима за характера му; тя носи *свежесть*. Дълбочината — това е съдържанието на нѣщата, а голѣмината означава формата. Чувствата могатъ да бѫдатъ дълбоки, а могатъ да бѫдатъ и *интензивни*.

Интензивность—това е четвърто измѣрение вече. 496

Добриятъ ученикъ.

Ученикътъ не трѣбва никога да критикува постѫпкитѣ на Учителя си, ако иска да бѫде добъръ ученикъ.

Защото Учительтъ е по-уменъ отъ ученика. Последниятъ трѣбва винаги да се радва на нареждания-та на Учителя си и да каже: „*Това е за добро.* То е желанието на Учителя ми. Азъ ще го изпълня съ радость и любовь!" 497

Любовь къмъ Бога.

Да любишъ Бога, това значи, да разстелишъ нишкитѣ на чистотата по пѫтя си.

Щомъ ученикътъ възлюби Бога, ще започне правилниятъ животъ и винаги ще се чувствува надъ условията. 498

Благъ.

Днесъ Природата е по-блага, отколкото строга; и едното, и другото привлича, но Благостьта повече.

Благъ е само Богъ.

Милостьта успокоява, а Любовьта съживява. 499

Любовьта на Душата.

Възлюбленият на човѣшката душа — това е Великото въ свѣта — Богъ!

Намирането на Възлюбления — това е твоето *пробуждане*!

Каква промѣна става съ тебе! — Ти си вече *Синъ на Виделината*!

Чувствувашъ благоуханието на хиляди цвѣтя около тебе.

Свѣтлината почва да гали всичко онова, което Богъ е създалъ. Снѣговетѣ и ледоветѣ почватъ да се топятъ. Ти си вече въ страната, дето Слънцето грѣе и никога не престава да грѣе. Защото нѣма вече нощь! Обърсани сж вече сълзитѣ отъ очитѣ ти.

Ти ставашъ способенъ да чувашъ неземната музика, която пълни всичко. И като че излиза отъ всички скали, върхове, извори, треви, цвѣтя, дървета и звезди! Тѣ ти говорятъ, и ти разбирашъ тѣхния говоръ! Той е молитвената имъ пѣсень къмъ Великия!

Около тебе текатъ кристални води, които даватъ безсмъртие; около тебъ дървета, които цъвтятъ и зрѣятъ всѣки месецъ, и листата имъ сж за изцеление на народитѣ.

Заради Възлюбления си ти обичашъ всички, защото въ всички виждашъ *отблъсъка на Неговата Красота*! И тѣхната любовь къмъ тебъ е Любовьта на твоя Възлюбленъ!

Ти не обичашъ вече, но *ти самъ си Любовь*, ти самъ си *Чистота*, ти самъ си *Невинность*, ти самъ си *Свѣтлина*!

Ти всичко правишъ заради Възлюбления си!

Поглеждашъ и виждашъ, че всичко е хубаво!

И казвашъ:

„Разбрахъ, че *планътъ на Битието е планъ на Любовьта*!

Всичко е Любовь! Всичко е Истина!“

Това е Любовьта на душата! 500

НА РАБОТА!

Пробудената душа казва:

— Мина дългата нощь!

Дигнатъ е воалътъ отъ моитѣ очи, и азъ разбирамъ вече:

Всичко е Красота! Всичко е Радость!

Всичко е Чистота! Всичко е Любовь!

Азъ обичамъ всички, понеже Красотата, Радостьта, Чистотата и Любовьта сѫ въ тѣхъ!

Ще отида при обезвѣренитѣ, за да имъ дамъ отъ Свѣтлината, въ която живѣя.

Ще отида при плачещитѣ, за да имъ дамъ моята Радость.

Ще отида при отчаянитѣ, за да ги утеша.

Ще отида при обремененитѣ, за да имъ дамъ отъ моята Любовь!

Ще отида при всички, за да имъ дамъ моя миръ!

И въ това е моята Радость!

Защото всички тѣ сѫ въ менъ, и азъ въ тѣхъ.

Азъ отивамъ да служа.